

özgür gelecek

Sayı: 02 Fiyat: 1 TL Pêşeroja Azad
21-27 Ağustos 2014

Emekçinin Gündemi

1235 işçi cinayeti...

Sayfa 05

Gündem

Göçükten kurtuluş!

Sayfa 03

Pusulâ

Kolektif aklı yaratalım!

Sayfa 11

Özgür Gelecek'ten

Susmak ve susamak aynı şeydir!

Merhaba,

Êzidilere dönük saldırıların ardından sadece canını kurtarabilen on binlerce Êzidi göç yollarında... Duraklarından biri olan ülkemizin özellikle sınır bölgelerine yerleşen halka, yine halk yardımcı olurken, TC ise "IŞİD'in yarım bıraktığı işi tamamlama" görevi almışçasına Êzidileri sınırdan içeri almamakta diretiyor, sınırda çocukların ölümüne göz yumuyor, pasaportu olmayan küçük çocukları ailelerinden kopararak kamplara topluyor.

Gazetemizin bu sayısında Êzidilere yönelik saldırılara ilişkin birçok konuya yer verdik. Ayrıca bu sayımızın satışından elde edeceğimiz tüm geliri, Êzidilerle dayanışmak için toparlayacak ve ilk elden acil ihtiyaçlar için yardımda bulunacağız.

Bu yüzden tüm okurlarımızdan isteğimiz, bu sayımızı daha fazla sahiplenmeleri ve geniş kitlelerle buluşturmak için çeşitli araçlar bulabilmeleri. Merkezi yerlerde kurulacak stantlardan daha fazla semtte dağıtımına kadar birçok çalışma yapabiliriz.

Zulmü susuzlukla katmerli olarak çeken bir halkın direnişinin yanında olmak ve susmamak gerekir. Ne susuzluktan dilimiz kurusun ne susmaktan kalbimiz! Bu teröre karşı hep birlikte olmak zorundayız!

Bê dengî DİKÜJE!

*Sessizlik öldürür!

Söylence ve gerçek arasında IŞİD'in ABD ve AKP tehdidi

Analiz 08

Sandığın esaretindeki kırılma!

Analiz 09

Emperyalistlerin ve başta TC devleti olmak üzere onların Ortadoğu'da jandarmalığını yapan ülkelerin beslemesi IŞİD, kan dökmeye devam ediyor. Kadınları kaçırap köle pazarlarında satan, "kellesenen" görüntüleriyle dehşet saçan bu terörün dünyaya korku salmasının altında özellikle anaakım medya ve hükümetler eliyle yürütülen psikolojik savaş bulunmaktadır.

Bu psikolojik savaş ile IŞİD yenilmez bir canavara dönüştürülmekte, ABD'nin bile çekindiği bir çeteden bahsedilmektedir. Oysa YPG ve HPG'nin başta Şengal ve Maxmur olmak üzere başlattığı hareket, Şengal'de halkın kurduğu Şengal Direniş Birlikleri IŞİD'e ağır darbeler vurmuş; birçok ka-

saba ve kenti bu çetenin elinden almıştır. Her ne kadar bu başarı egemenler tarafından sadece KDP'nin peşmergelerine maledilmeyr çalışılsa da gerçeği Şengal halkına sorduğunuzda peşmerge tarafından zaman zaman ihanete uğradıklarını ve YPG-HPG gerillaları tarafından insan zinciri ile ölümden kurtulduklarını anlatacaklardır.

TC ve medyası bir sessizlik yaratmaya çalışıyor. Ancak hem Êzidiler hem de 3 senedir Suriye'deki iç savaştan kaçan göçmenler artık bir gerçeğimiz.

Şimdi zaman dayanışma zamanı... Bu sessizliği kırma, IŞİD-TC işbirliğini teşhir etme ve ırkçılığa, ayrımcılığa geçit vermeme zamanıdır.

Kartal Festivali'nde stant çalışması

Kartal: Kartal Belediyesi tarafından 14'üncüsü düzenlenen Kartal Festivali'nde Partizan stant açtı. 15 Ağustos günü uyuşturucu, çeteler ve yozlaşmaya karşı afiş çalışması yapan Partizan, akşam ise festival alanında stant açtı.

Kartal halkının yoğun ilgi gösterdiği stant, 16 ve 17 Ağustos günleri de kurulmaya devam ederken, festi-

val süresince de alanda olunacak.

Gazi'de gazete dağıtımı

Gazi Mahallesi'nde Partizan ve Özgür Gelecek okurları olarak gazete dağıtımımız esnasında gündeme dair halkla uzun uzun sohbet ettik. Arkada bıraktığımız Cumhurbaşkanlığı seçimleri süreci, Rojava, Şengal ve Filistin işgali üzerine gerçekleştirdiğimiz sohbetlerde, halkın bu olumsuzluklara karşı haklı tepkisi ve öfkesiyle karşılaştık.

Programımızın devamında mahallemizin birçok yerinde yazılımlar yaptık. (**Gazi Mahallesi ÖG ve Partizan okurları**)

“Baz istasyonu istemiyoruz!”

İstanbul: Pendik Orhangazi Mahallesi Nil Sokak'ta 11 Ağustos günü kurulmak istenen baz istasyonu halk tarafından engellenmiş ve yetkililer “*Buraya kurmayacağız, kaldırıyoruz*” diyerek materyalleri ve kendilerini koruyan polislerle birlikte alanı terk etmişti.

13 Temmuz günü ise tekrar baz istasyonu kurmak için mahalleye gelen 2 otobüs çevik kuvvet ve baz istasyonu firması çalışanları erken saatlerde yeniden faaliyete geçerken, mahalle halkı ise yollara barikat öreerek firmanın çalışmasını engelledi. Mahalleye ses sistemi de getiren halk “*bizim telefonumuz da internetimiz de iyi çekmekte, neden hala sağlığımızla oynuyor*” diyerek direneceklerini ve baz istasyonunu kurdurmayacaklarını belirttiler.

Buna karşılık **Esenyalı Halk Meclisi** akşam saat 19.00'da Anadolu pidenin önünden Orhangazi Mahallesi Nil Sokağa kadar yürüyüş gerçekleştirerek Esenyalı ve Orhangazi halkını desteğe çağırdı.

Hafik'te köylüler yaşam alanlarına sahip çıkıyor

H. Merkezi: Sivas'ın Hafik Aktaş Köyü'nde yaşayan köylüler maden aramalarına karşı mücadeleye başladı. Köylüler sularını, dağlarını tehdit eden, yerleşim yerine çok yakın bir mesafede çalışmalarını sürdüren maden şirketlerine karşı eyleme geçti. Jandarma koruması altındaki madeni protesto etmek için nöbet tutan köylüler, yetkililer gelerek çalışmalarını durdurana kadar eylemlerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Durmaz ve Aytemiz Maden şirketleri tarafından yürütülen Maden çalışmaları nedeniyle Aktaş köyüne ek olarak Gürlevik Dağı ve Beydağı da kirlilikten etkilenirken, yapılan analiz sonuçlarına göre Gürlevik Dağı eteğinde bulunan Yalınca Köyü'nün sularında ciddi oranda arsenik miktarının bulunması nedeniyle köylüler bir yıldır içme sularından faydalanamıyor.

“İstanbul'un altı da üstü de rant alanı”

İstanbul: Son yıllarda yaşam alanları, özellikle büyükşehirlerle talebin çok olması ve sermayenin göz kamaştırmasından kaynaklı egemenlerin talan ve rant alanı olmuştur. Geçtiğimiz sene İstanbul'un altı asırlık işleyen Haliç tersanelerini yerle bir edecek yerini AVM'lere, rezidanslara ve yer altı ulaşım istasyonlarına bırakacak ve sermayeye peşkeş çekecek Haliçport Projesi ile (üstelik hiç de yasal olmayan yollarla) bir atakta bulunuldu. Üstelik bu tersaneler üretim bakımından da önemli bir noktada durmasıyla beraber tarihi yapıyla da sahip çıkılması ve korunması gereken bir yerdir.

Tabii amaçlardan en önemlisi beton yığınlarıyla sahilleri insanızsızlaştırmak ve sermayeye peşkeş çekmektir. Bütün bu olan bitenlere karşı bir taraftan çevreci kurum ve kuruluşlar mücadele ederken diğer taraftan da egemenler durmak bilmeden yeni projelerle doğayı talan etmek için çalışmalarını sürdürmektedirler. Daha Haliçport projesinin davaları sonuçlanmamışken bir diğer projeyi devreye geçiren doğa katilleri şimdilerde, Galataport projesini ortaya koyuyor. Yani Marmaray, Haliçport ve son olarak Galataport'la İstanbul'un altı da üstü de rant alanlarına çevrilmekle beraber birde sağlam olmayan ve insan hayatını hiçe sayan bir kısmı var! Bizler de kafalardaki soru işaretlerine cevap

olabilmek için, Haliçport projesiyle son bir senedir mücadele eden **Haliç Dayanışması Sözcüsü Gül Köksal** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Haliç Dayanışması ne kadar yol katetti, bize biraz anlatır mısınız?

Gül Köksal: Basın açıklamasında da ifade ettiğimiz gibi, 1 yılı aşkın süredir hem konunun kamuya aktarılmasını sağladık, hem de yasal yönünü takip ettik. Bir yandan da mahalle örgütlenmeleri ve toplantılar ile durumun yaygınlaştırılmasını, ilgili kişinin artmasını sağladık. Gezi sürecinden sonra, dayanışmaların gerekliliğine inanç arttı, o nedenle sadece sivil inisiyatif değil, basın da sizler gibi, konunun takipçisi, tabii tarafsız basından söz ediyorum. Her zaman dediğimiz gibi, bu daha başlangıç, mücadeleye devam...

- Haliç Dayanışması içerisinde verdiğiniz mücadelelerin hukuki tarafından bize biraz bahsedebilir misiniz?

- İlk olarak bileşenlerimizden Mimarlar Odası İstanbul Büyük-kent Şubesi ihale usulüne ve yürütmeyi durdurmaya ilişkin dava açtı. Biz de Dayanışma olarak dava ile ilgili her konuda destek olduk. Zaten Dayanışma'nın da bir hukuk komitesi var, avukat arkadaşlarımız izliyor süreci. Davada önce yetkisizlik kararı çıktı, ardından itiraz sonucu bu karar aşıldı ve süreç devam ediyor. Alanda-

ki donanımın satılması aşamasında ilgili koruma kuruluna bildirimde bulunduk, konuyu takip etmekle beraber, Savcılığı suç duyurusunda bulunduk, o da devam ediyor. Melda Onur ve bazı milletvekilleri soru önergesi hazırladı meclise, bakanlıklara, biz de destek verdik. Ancak bakanlıklarından gelen yanıtlar hiç de tatmin edici değil, sürecin şeffaf olduğunu dahi iddia edebiliyorlar. Çoğu konuda olduğu gibi tutarsızlık üst düzeyde, ancak biz de ısrarcıyız...

- Galataport projesi diye yeni bir proje/rant alanından söz ediliyor. Bununla ilgili de bize biraz bilgi verebilir misiniz?

- GalataPort projesi özünde Karaköy Limanı'nın özel sektör lehine dönüşümünü hedefleyen, kıyının kruvaizer gemiler tarafından kullanılarak kamuya kapalı, ücretsiz kullanımı engelleyen, alandaki koruma altındaki yapıların soylulaşması adına otel vb. ticari amaçlı kullanımını sağlayan, özetle İstanbul'un toprak değeri yüksek, nitelikli çoğu alanında olduğu gibi kamu yararından uzak, kentliye kapalı, meslek odaları ve sivil inisiyatiflerin karşı görüşlerine rağmen uygulanmakta ısrar edilen, yasal mevzuata aykırı ya da bir şekilde uydurulmuş bir girişimdir.

- Bu proje için de bir şeyler yapmak gibi bir hedefiniz var mı?

- Bu konuda başta Mimarlar Odası ve Şehir Plancıları Odası olmak üzere meslek örgütleri çok uzun süredir gerek yasal, gerekse de bilimsel anlamda mücadele etmekte. Ayrıca Kent Hareketleri gibi sivil hareketler de izliyor. Biz de Haliç Dayanışması olarak konuyu yakından izliyoruz. Çünkü 14.08.2014 tarihli basın açıklamamızda da dediğimiz gibi, Galata Port da, tıpkı Haliç Port gibi, kentteki hızlı, kamu yararı olmayan dönüşüm çalışmalarının bir parçası. Her iki kayı dönüşümü bir süre sonra birleşecektir, arkasındaki konut ve yaşam alanlarını da soylulaştırıp, değiştirecektir.

Cumhurbaşkanlığı (CB) seçimleri gerçekleştirildi ve büyük bir sürpriz yaşanmadan, beklendiği gibi R. T. Erdoğan cumhurbaşkanı seçildi. Seçimler Türkiye'nin "olağan" gündemini değiştirmede. Bunda Erdoğan'ın seçilmesinin değil, seçilmemesi ya da seçimlerin ikinci tura kalmasının sürpriz olacağı beklentisinin rolü vardı. Memleketin olağan gündemi derken örneğin, ana muhalefet partisi CHP içindeki tartışmalar ve kurultay çağrılarının yanında, Suriyeli mültecilere yönelik faşist saldırıların artması ve iş kazaları adı altında iş cinayetlerinin tüm hızıyla devam etmesi gibi "rutin" gündemleri kastediyoruz.

Örneğin seçimlerin gerçekleştirilmesinden iki gün sonra, 12 Ağustos'ta Zonguldak'ta Erci Madencilik Şirketi'ne ait kömür madeni ocağında gece yarısı 02.00 sıralarında göçük meydana geldi ve 9 madenci göçük altında kaldı. İşçilerin çalıştıkları maden ocağı kaçaktı ve bu nedenle kurtarma ekiplerine haber verilmedi. Maden ocağında çalışan diğer işçiler kendi çabalarıyla göçükte mahsur kalan işçileri kurtarmaya çalıştı. Ne var ki başarılı olamayınca öğlen saatlerinde yetkililere haber verildi ve kurtarma ekipleri devreye girdi. Uzunca bir uğraştan sonra işçilere ulaşıldı ve sağ salım kurtarıldılar.

Yaşananlar memleketin gerçek gündemine dair önemli bir gerçeğe işaret etmektedir. Nitekim "İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi"nin, açıkladığı verilere göre 2013 yılında en az 93, 2014 yılında ise 14 Ağustos itibarıyla en az 334 madenci işçisi yaşamını yitirdi.

Diğer bir ifadeyle son 20 ayda 427 maden işçisi can verdi. İş cinayetleriyle ilgili hazırlanan raporda işkolunun çalışma koşulları gereği yaşamını yitiren tüm işçilerin erkek olduğu belirtilirken yaşamını yitirenlerden birinin çocuk işçi olduğu vurgulandı. Yine madencilik işkolunda ikisi Çinli biri de Suriyeli olmak üzere 3 göçmen işçinin can verdiği de raporda belirtildi ve son 20 ayda 15 kamu madeni işçisinin, 412 özel maden işçisini can verdiği ifade edildi.

Dolayısıyla CB seçimleri Türkiye'nin olağan gündemini değiştirmede belki ama gerçek gündeminin yani yaşadığı göçüğün gizlenmesine hizmet etti. Tıpkı Zonguldak'taki kaçak maden ocağında olduğu gibi... Öte yandan CB seçimleri Türk hakim sınıflarının krizine de yanıt olmadı. Tam aksine yeni Başbakan'ın kim olacağından tutun da, Erdoğan'ın Başbakanlığı bırakmaması ve aynı zamanda cumhurbaşkanı olması ve bu nedenle anayasal suç işlediği gibi yeni tar-

tışmalara yol açtı. Aynı zamanda AKP içinde yaşanan ve artık iyice gün yüzüne çıkan Erdoğan-Gül çelişkisi de hakim sınıflar arasındaki klik dalasının sürdüğü ve önümüzdeki süreçte artarak devam edeceği anlamına da geliyor.

Yaşanan bu siyasi belirsizliğin ya da hakim sınıfların kendi içinde yaşadığı dalışın, Türkiye ekonomisinde "çarpan etkisi" yaratmasının zemini, ekonominin içinde bulunduğu durumdur. Hele ki yaşanan tartışmalarda ekonominin başına, "Yiğit Bulut gibi büyük bir Türk şahsiyetinin getirileceği" gibi "tadından yenmez" spekülasyonların varlığı bu riskleri daha da artırmaktadır. Olur mu olur? Burası "yeni" Türkiye! Gerçi bu haliyle de "eski"sinde pek farklı değildi ama Yiğit Bulut'un ekonomiden sorumlu olması, "tam olur"(!) Yakışır, "yeni Türkiye"nin vizyonuna diyeceğiz ama yaşanan olası ekonomik krizler, esas olarak işçi sınıfı ve halkı vurduğundan pek espri yapılacak bir ortam yok. Durum gayet ciddi!

Durumun ciddiyeti, önümüzdeki süreçte Türkiye ekonomisinin büyük bir göçük altında kalma işaretlerinin vermesinin yanında; hakim sınıfların kendi aralarında yaşadığı dalışın sürgit devam etmesi ve halkın büyük bir kesimi açısından meşruiyetlerinin tartışmalı hale gelmesidir. CB seçimlerine katılım oranlarıyla birlikte değerlendirildiğinde, bu durum Gezi İsyanı'yla birlikte hakim sınıfların halk kitlelerinin önemli bir kesimi açısından yaşadıkları meşruiyet krizinin devam ettiği anlamına da geliyor. Bu krizin yeni "Gezi"leri mayaladığı da görülüyor.

Ekonomide göçük işaretleri!

Bu gerçeği sadece bizler söylemiyoruz. Emperyalist kuruluşlar bile ifade ediyor. Örneğin kredi derecelendirme kuruluşu "Fitch Ratings", CB seçimleri sonrasında siyasi riskin devam ettiği, bu durumun politik öngörülebilirliği ve sermaye girişlerini azaltabileceği belirtilirken; Erdoğan'ın seçilmesinin, işçi sınıfı ve halkın kendisine dayatılan koşullara tepkisinin bir ürünü olarak açığa çıkan Gezi İsyanı ve onun artçı sarsıntıları olarak devam eden sokak hareketlerini yeniden tetikleyebileceği uyarısında bulunmaktadır. (12 Ağustos 2014, Basın)

Benzer şekilde ABD Merkez Bankası'nın tahvil alımında 10 milyar dolarlık bir azaltmaya giderek, alımları 25 milyar dolara indirmesi ve Ekim 2014'te parasal genişleme programına son vereceğini açıklaması, emperyalizmin yarı-sömürgeci olan ve dış kaynağa dayalı bir büyüme yapısına sahip bulunan Türkiye

GÖÇÜKTEN KURTULUŞ!

Süleyman Demirel'in "büyük Türkiye"ni, Turgut Özal'ın "çağ atlayan Türkiye" gibi Erdoğan'ın "yeni Türkiye"de ekonomide; yüksek cari açık ve büyük kısmı özel sektöre ait olan, kısa vadeli olanlarının ise yüksek bir meblağı oluşturan, dış borç oranının yanında, ekonominin dönmesi için dış kaynağa ihtiyacı gibi son derece yıkıcı "açık"lar taşımaktadır.

ekonomisini tehdit ettiği, çeşitli çevrelerce açıklanmaktadır. Kısacası önümüzdeki süreç "yeni Türkiye"nin başta ekonomik krizin tetiklenmesi olmak üzere göçük altında kalma risklerini artırmış durumdadır.

Örneğin Türkiye'nin 2015 yılında 5 milyar 248 milyon doları anapara, 3 milyar 463 milyon doları faiz olmak üzere 8 milyar 711 milyon dolar dış borç ödemesi söz konusu. Bu aynı zamanda Erdoğan ve onun kaleşörlerinin "yeni Türkiye"sinin gerçek tablosudur. Dolayısıyla bir yarı-sömürge ülke olan Erdoğan'ın "yeni Türkiye" vizyonunun propaganda edilen 2023 hedefine dair; Türkiye'nin yıllar içinde 78 milyar 487 milyon dolarını anapara, 39 milyar 545 milyon dolarını ise faizi oluşturacak olan dış borç ödemesini yapması gerektiğinin bilinmesidir. (13 Ağustos 2014, Basın) Bu durum "yeni Türkiye"nin halihazırda emperyalist sermayeye bağımlılık altında nasıl bir göçük altında yaşadığını gösteriyor.

Bunları ifade ederken şu gerçeğin de altını çizelim. Türkiye'nin dış borçlarının özel sektöre ya da devlete ait olması son tahlilde hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Kimin aldığından bağımsız olarak uluslararası sermayeden alınan bütün dış borçlar devlet güvencelidir. Ki bu durumda -alınan dış borçların devlet güvencesinde olması-, borçlanmanın devlet aracılığıyla gerçekleştirildiği yaklaşımını doğrulamanın yanında; alınan dış borçların geri ödenmesinde, şu veya bu şekilde de olsa mutlaka ama mutlaka faturanın işçi sınıfı ve emekçi halka kesilecektir. Çünkü alınan dış borçların geri ödemesini komprador bürokrat burjuvalar ve büyük toprak sahipleri kendi ceplerinden ödemeyecekler; işçi sınıfının ve halkın artı-ürününe ve artı-değerine el koyarak gerçekleştireceklerdir. Bu ise sömürünün artmasının yanında, dolaylı ve dolaysız vergilerin daha da artırılmasıyla genel bir yoksullaşmayı doğuracaktır.

Bir zamanların Süleyman Demirel'in "büyük Türkiye"ni, Turgut Özal'ın "çağ atlayan Türkiye" gibi Erdoğan'ın "yeni Türkiye"de ekonomide; yüksek cari açık ve büyük kısmı özel sektöre ait olan, kısa vadeli olanlarının ise yüksek bir meblağı oluşturan, dış borç oranının yanında, ekonominin dönmesi için dış kaynağa ihtiyacı (emperyalist sermayeye bağımlılığı) gibi son derece yıkıcı "açık"lar taşımaktadır. Bu zaafiyetlere bir de çılgınca yapılan "konut"lar ve inşaat faaliyetleri, (Erdoğan'ın MB'na faiz indirin çağrısı sebepsiz değil), emperyalist sermayenin içinde bulunduğu durum ve özellikle Türkiye'nin çevresinde yaşanan gelişmelerin (Ukrayna, İsrail-Filistin, Suriye, Irak ve

İslam Devleti -dikkat İŞİD değil- saldırıları vb.) yarattığı istikrarsızlık eklendiğinde, önümüzdeki süreçte Türkiye ekonomisinin büyük bir göçükle karşı karşıya kalmasının önemli işaretlerini barındıran bir süreçle karşı karşıyayız.

Hazırlanalım!

Dolayısıyla Türkiyeli devrimcilerin önümüzdeki süreçte olası göçüklere karşı hazırlanması gerekir. Halihazırda hem Suriye (özelde Rojava) hem Irak'ta (özelde Ezidi Kürtlere yönelik saldırılar) yaşanan gelişmeler Türkiye'deki sınıf mücadelesini doğrudan etkilemektedir.

Zonguldak'taki maden işçileri bu "başarılı" kurtarma çalışmasıyla göçükten sağ salım çıkarıldılar ama onlar yaşamak için çalışmak, bu nedenle de yeniden madene dönmek zorunda olduklarını söylemektedirler. Böylelikle kurtulan işçiler, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının düzenin kendilerine dayattığı koşullarda mahsur kalmaya devam ettiğini de ifade etmektedirler. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki işçi sınıfı yaşamak için, kölece koşullar içinde adeta göçük altında çalışmaya zorlanmaktadır.

Daha birkaç ay önce resmi açıklamalara göre 301 işçinin katledilmesiyle, bırakalım Türkiye'yi dünya işçi sınıfı tarihinin en önemli iş cinayetlerinden birinin gerçekleştiği ve üstüne üstlük iktidarın tekme tokat madencilere ve yakınlarına saldırıldığı, -bazıları nezdinde unutulmuş görünse de-, işçi sınıfı ve halkın bilincinde yer etmiş durumdadır. Ama işçi sınıfı ve emekçi halk yaşadığı göçükten kurtulmak için "çareyi" bu göçüğü yaratan ve devam ettirenlerde görmekteyiz. Soma'da ve Reyhanlı'da Erdoğan'ın aldığı yüksek oy oranları, Türkiye devrimcilerinin önüne çalışmayı, daha fazla çalışmayı, kitlelere gitmeyi koymaktadır.

Nicel değişimler nitelik değişimlerin yolunu döşemektedir. Yeni isyanların, kalkışmaların altyapısı hazırlanmaktadır. Ama bu gelişmelerin ilerici, devrimci, solcu bir iktidara kapı araladığı yanılgısına kapılmamalıyız. Pekala faşizm kendisini, "başkan baba"nın bir işaretleriyle "vur de vuralım öl de ölelim", "izin ver gidelim Taksim'i ezelim" sloganlarında ifadesini bulan "İslamcı" faşizmin sadece resmi kolluk güçlerini değil sivil faşist güçleriyle sokağı da denetim altına alma ya da yeni "Gül"lerle kendi iktidarını konsolide edebileceğini ön görmek gerekir. Dolayısıyla her göçük devrimci sonuçlar yaratmaz. Tam aksine faşizmin daha da koyulaşmasına da neden olabilir. Bu düzenin bizi mahsur bıraktığı koşullara mahkum değiliz. Göçükten kurtuluş kendi ellerimizdedir. Biz de hazırlanalım!

Ölümden öte ne var: İşsizlik korkusu!

“Biz bu işten ekmek yiyoruz. Kaza oldu diye işi bırakacak değiliz. Biz şu anda ‘maden kapatılacak’ diye korkuyoruz. Şu anda ben de işsizlik sıkıntısı başladı. ‘Burası kapanırsa ne yaparız, ne ederiz?’ diye düşünmeye başladık. Sonuçta bu işten ekmek yiyoruz. Bu olay son olmayacak. Bu yine olacak. Soma son değildi. Soma’da şu anda hiç sıkıntı yok mu? O zaman herkes oraya dikkat kesildi. Biz, sigortamız var mı, maaşımız yatıyor mu onları düşünüyoruz. Başka bir şey düşünemeyiz. Bunun hesabını soracak değiliz. Ölümden döndük diye gitmeyeceğiz mi? Yine gideceğiz. İnsanların çilesi, bu devam edecek.”

Üzerine kitap yazılan ve yazılabilecek olan bu sözler, geçtiğimiz günlerde Zonguldak’ta özel maden ocağında yaşanan göçükten 14 saat sonra sağ kurtarılan madencilerden 36 yaşındaki **Ayhan Günbel**’e ait. Dilaver Mahallesi’nde **Erci Madencilik** tarafından işletilen maden ocağında meydana gelen göçükte 9 işçi, göçük altında kalmış, yüreği ağzında ailelerinin bekleyişi kapıda sürerken 14 saat sonra sağ olarak madenden çıkarılmışlardı.

Bu kurtuluş, kurtarma ekibinin emeklerini yok saymak gibi olmasın ama oldukça tesadüfi bir durum olmakla birlikte, bölgede yaşayan halkı sevindirmek yerine yeni bir telaşa sardı: İŞSİZLİK! Maden işçisi Günbel’in de dediği gibi halk “Biz, sigortamız var mı, maaşımız yatıyor mu onları düşünüyoruz. Başka bir şey düşünemeyiz. Bunun hesabını soracak değiliz. Ölümden döndük diye gitmeyeceğiz mi? Yine gideceğiz. İnsanların çilesi, bu devam edecek” diye düşünmek zorunda bırakılıyor. Çünkü ötesi açlık, evsizlik, yokluk, yoksulluk!

İşçilerden **Ferhat Mankır**’ın söyledikleri de Günbel’in sözlerini doğrular nitelikte. Sendika üyesi olmadığını ifade eden Mankır, çizmelerini, iş kıyafetlerini kendi imkanlarıyla aldıklarını, servis ücretlerini kendileri ödediklerini, yemeklerini de evden getirdiklerini söyledi. Gaz maskesi olmadan çalıştıklarını anlatan Mankır, aylık bin 400 lira ücret aldığını belirtti.

Maden işçilerinin her an ölümle burun buruna olduğunu bir kez daha gösteren bu örneğin ardından işçilerin söylediklerine kulak verip, bu “kaderi” değiştirmemiz lazım. Evet biliyoruz, bu son olmayacak, maden işçileri kendilerine mezar olsa da o madenlere inmeye devam edecek, etmek zorunda kalacak! Soma’da yaşamını yitiren yüzlerce maden işçisi için bu döngüyü kırmak ve hesap sormak zorundayız.

(Bir ÖG okuru)

Bu sene de böyl’oldu!

Bu yılki olumsuz hava koşullarından dolayı tarımsal üretimde sıkıntılar yaşandı. Mart ayı içerisinde gerçekleşen kar yağışı ve don oluşumu rekolteyi etkiledi. Kuraklık riskinin konuşulduğu bir dönemde üreticiyi vuran don ve dolu gıda fiyatlarını da etkiledi. 29-31 Mart tarihleri arasında özellikle Karadeniz, İç Anadolu ve T. Kürdistanı ile geçiş bölgeleri arasında yaşanan dondan en çok etkilenen ürünlerin başında kayısı, fındık, kiraz, elma, çay, limon, üzüm gibi ürünler geliyor. Bu ürünlerin bazılarında kayıp yüzde 60-70 oranında iken kayısı gibi ürünlerde yüzde 90’a varan ürün kaybı söz konusu.

Yaşanan olumsuz hava koşulları ve ürünlerin yeteri kadar depolanamamasından dolayı birçok üründe fiyat artışı gerçekleşti. Elbette bu artış üreticiye dair gerçekleşen bir artış olmamakla birlikte, yaşanan olumsuz hava koşullarının faturası aldığı banka kredilerini ödeyemediğinden köylünün kendisine kesilmektedir.

Tarımsal üretimde şu anda don riskinin oluşturduğu etkiyle spekülasyon oluştu, fiyatlar arttı. Elbette spekülasyonlar tek başına büyük bir etkiye sahipken, tarımda “Soğuk Hava Depoları”nın yetersizliği de eklenince şimdilerde 10 liraya kadar satılan limonu, üretici dalında 80 kuruşa satmıştır. Arjantin’de de limon üretimi sıkıntılı olunca tüm dünya limon krizine girdi diyebiliriz. Bu yüzden Avrupa’da da limonun tanesi 0.85 Euro’dan satılıyor. Aradaki fiyat farkı rahatsız edici elbette.

Geçen yıl Türkiye’de yıllık ortalama

780 bin tona ulaşan yaş kayısı rekoltesinin 411 bin tonunu Malatya karşıladı. Ve geçen yıl 111 bin ton kuru kayısı ihracatı yapılan Malatya’da, bu yıl 10 bin ton civarında bir ihracat gerçekleşmesi beklenmekte. Vişne ise 10 yıl öncesinde kilosu 1.50 TL’ye, mazot 0.43 TL’ye, gübre 15 TL’ye ve işçi yevmiyesi 13 TL iken kilosu 1,30 TL, mazot 4,50 TL, gübre 60 TL, İşçi yevmiyesi 32 TL olmuş durumda. Evet, on yıldır üretilen ürünün fiyatın da bir artıştan ziyade gerileme olmuştur. Görüldüğü gibi gelişen durum köylünün aleyhine gelişmektedir.

Bu farkın oluşmasındaki neden ihmal edilen ve tutarlı politikalarıyla desteklenmeyen tarımın varlığıdır.

Tarımsal ürün fiyatları ve üretim maliyetleri dünya piyasalarında ağırlık taşıyan ülkelerle karşılaştırıldığında, yüksek kalmaktadır. Bunun en önemli sebebi Türkiye’deki tarımsal girdi fiyatlarının ve özellikle akaryakıt, hibrit tohum ve tarımsal ilaç gibi girdilerin fiyatlarının çok yüksek olması hava koşulları eklenince katlanarak önümüze gelmekte. Tabii küçük işletmelerde modern teknolojinin uygulanması zor ve masraflı olduğundan Türkiye’de birim alandan elde edilen ürün verimleri de düşüktür.

Özelleştirilen tarımda siyaset-ticaret-tarikat ilişkisi

Özellikle 2002 sonrası dönemde tarım alanına yoğun olarak yabancı sermaye girdi. Yerli ve yabancı sermaye doğal kaynakları kurlsız kul-

lanma, piyasa ilişkilerini kendi çıkarlarına uygun yeniden düzenleme “olanaklarını” siyaset-ticaret-tarikat ilişkileri üzerinden tesis etti.

Bu ilişkiyi Rizeli çay üreticilerinin yaşadığı sıkıntılara dair yapılan açıklamada da görmekteyiz. “2011 yılında Pazar ilçesi Tütütcüler köyüne de gelen ‘Alem çay’, burada kendilerine buldukları yandaş isimler aracılığıyla (dini ritüelleri kullanarak) senetle çay almaya başladılar. Çay alabilmek için köy kuran kursuna bol miktarda erzak da aldılar. Alıma devam edebilmek için aldıkları ilk çayların senetlerini ödediler. Ne yazık ki, ilerleyen yıllara yaydıkları ödemeleri ise ödemediler. Senetler protesto oldukça üretici zamanı gelmemiş senetlerin de ödenmeyeceği kayısına kapıldı. Ki aynen de öyle oldu, hiçbir senet ödenmemeye başlandı. Hatta fabrikaya gidildiğinde muhatap bulunmadı. Fabrikayı patron terk ettiği gibi, hiçbir personel de kalmamıştır.” (www.karasa-ban.net: Çay-Sen açıklaması)

Ve bu tür mağduriyetleri giderecek bir yasal önlem de yok. AKP ile birlikte şirketlerin tarım ve gıdada egemen olmaları için ardı ardına şirket çıkarına köylü aleyhine yasalar çıkarıldı. Tarımda “işletme ölçeğinin büyütülmesi ve rasyonelleştirilmesi” meşruiyet temeli üzerinden tarımın şirketleştirilmesinin yol taşları döşendi. Şirketlerin üretip pazarladığı tarımsal girdi (tohum, gübre, ilaç, mazot, elektrik) fiyatları devamlı arttı. Köylülerin ürettiği ürünlerin fiyatları düştü veya yerinde saydı. Bu politikalarla tarımın gelir getirici özelliği giderek yok edildi ve köylüler borç batağına battı.

Munzur Su’da iş bırakma uyarısı

H. Merkezi: DİSK’e bağlı Gıda-İş Sendikası’yla toplu iş sözleşmesi için masaya oturmaya yanaşmayan 2010 yılından bu yana sendikayı ve işçileri oyalayan Munzur Su Fabrikası’ndaki işçiler 15 Ağustos günü bir saatlik iş bıraktı.

İşçiler 18 Ağustos Pazartesi gününe kadar sendikayla herhangi bir görüşme yapılmadığı takdirde süresiz iş bırakma eylemine başlayacaklarını belirttiler.

İşçiler kardeşdir!

H. Merkezi: Suriyelilere dönük başta Antep olmak üzere pek çok yerde linç girişimleri sürerken **İzmir Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği** bir eylem düzenledi.

Hatırlanacağı üzere İzmir Ayakkabıcılar sitesinde daha önce işçiler Suriyeli işçilere saldırmış, Suriyeli bir gençte tecavüz edilmişti. Sitede yaşanan bu duruma karşılık dernek duyarlılık oluş-

mak amacıyla bir panel düzenlemişti.

14 Ağustos günü ise site içinde bir eylem yaparak Suriyeli göçmenlerin düşük ücretle ve kötü koşullarda çalıştırılmalarına ve yerli işçilerin işsiz kalmalarına dikkat çekildi. Eylemde “**Bütün işçilere sosyal güvence, sürekli iş, insanca yaşanacak ücret**” istendi ve “**İşçiler kardeş, patronlar kalles**” denildi.

Dernek adına açıklama yapan **Za-**

fer Aktürk, işçilerin çalışma koşullarına değinerek, “Bizler kundura işçileri olarak hükümetin bir an önce bu soruna acil bir çözüm bulmasını ve insanca çalışma koşullarının yaratılması için acil önlem alınmasını istiyoruz” dedi.

Açıklamanın ardından işçiler Ayakkabıcılar Odası Başkanı **Yalçın Ata** ile bir görüşme yaparak yaşanan sorunların çözümünü istediler.

Toprak altındaki canlarımız için...

Maraş'ın Afşin İlçesi'ndeki Elbistan Termik Santrali'nin kömür ihtiyacını karşılayan Çöllolar Kömür İşletmesi'nde şu ana kadar 12 işçi yaşamını yitirdi. 2011 yılında yine bu santralde göçük yaşanmış ve 9 işçi yaşamını yitirmişti. Toprak altında kalan işçilerin cenazeleri yaşanan cinayetten sonra çıkarılmamış, üzerine bir de santral çalıştırılmaya devam etmişti. Soma'dan da tanıdığımız üzere devlet ve onun taşeronları toprak altında kalan ve üç yıldır cesetleri çıkarılmayan işçilerle ilgili hiçbir adım atmadı.

Verilen sözler yerine getirilinceye kadar

Şimdi durum nasıl mı? Santralde çalışan işçiler taşeronlaşmanın getirdiği ağır koşullar altında çalıştırılmaya devam ediyor. İşçiler özlük haklarına kavuşmak ve güvenli yaşam hakkı istiyor çünkü santralde can güvenlikleri risk altında.

Ayrıca termik santralin çevreye zarar verdiği de bir gerçek. Çalışmakta olan santrallerden çıkan baca emisyonlarının ve alana yayılan atık küllerin doğaya ve halk sağlığına zarar verdiği biliniyor. İşte tüm bu nedenlerden ötürü şimdi de santral işçileri hem göçük altında kalan arkadaşlarının cenazesini alabilmek hem de kendi yaşamlarını da tehdit altında tutan işyeri güvenlik koşullarının iyileştirilmesi için greve çıktı.

Ciner Grubu bünyesinde Park Teknik tarafından işletilen Çöllolar'da Türkiye Maden-İş Sendikası Afşin-Elbistan Şubesi ile patron arasındaki görüşmeler 8 ay önce başlamıştı. Bir anlaşma sağlanamaması üzerine sendika grev kararı aldı, ancak Bakanlar Kurulu kararıyla grev ertelendi. Çalışma koşullarına ve düşük ücretlerine isyan eden 205 maden işçisi, bu erteleme kararına karşın iki haftadır şantiyede iş bırakma eylemini sürdürüyor.

204 işçinin yer aldığı grevde işçiler, kendilerine verilen sözlerin yerine getirilmediğini ve toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonucunda greve çıkmaya karar verdi. Patron ise, önce greve giden 105 işçinin çıkışını verdi; daha sonra bu kararı geri alıp 2 işçi temsilcisini işten attı. Ailelerinin kendilerine destek vermesi engellenen işçiler, tüm baskı-

lara rağmen mücadeleye devam edeceklerini belirtiyor.

Sendika-devlet el ele

Bu grevde işçilerin sırtını güvenle yaslayabileceği bir sendika yönetimi de yok. Maden-İş Sendikası yönetiminin tutumu burada da Soma'da olduğu gibi. Şube yönetimi sorumluluklarını yerine getirmiyor. Sendika, hem toprak altındaki işçilerle hem de günümüz koşullarıyla ilgili mücadele adına somut bir adım atmıyor. Zaten Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Nurettin Akçul, Ciner Holding'in desteği ile o göreve gelmişti.

Grev günlerinden bir gün Maden-İş Sendikası Afşin-Elbistan Şubesi Teşkilatlandırma Sekreteri Cuma Satılmış ise işçilerin yanına gelerek; *"Kaymakamın yanından geliyorum. Görüşme süreci devam ediyor. Kaymakamımız elinden gelen her şeyi yapıyor. Kendisinin selamı da var. Bu arada Jandarma Komutanımızın da selamı var"* diyerek işçilerin olası bir jandarma saldırısında karşı koymalarının önüne geçmeye çalışıyor.

İşçilerin somut talepleri var. Göçük altından çıkarılmayan arkadaşlarından sonra psikolojileri oldukça etkilenmiş. Öncelikle arkadaşlarının cenazelerinin göçük altından çıkarılmasını ve ailelerine teslim edilmesini istiyorlar.

Çalışma koşulları oldukça zor. Santralin tozuna karşı önlem alınmadığı için rahatsızlık hissediyorlar. Ayrıca tuvalet vb. alanlardaki hijyen koşulları kötü. İşçilerin kullandıkları araçlar ise neredeyse hurda. İşçiler şu anda 900 ile 1100 TL arası maaş alıyor. İşçiler, maaşların en az 1300 TL olmasını talep ediyor. Sosyal haklarının verilmesini isteyen işçiler, yıllık ikramiye, temiz iş elbiseleri, iyi yemek, sağlıklı çalışma koşulları ve can güvenliğinin sağlanmasını da istiyor.

Sütaş işçisine saldırı

H. Merkezi: Sütaş işçilerinin direnişi ve Sütaş Boykotu sürerken işçilere saldırılar da sürüyor. Sütaş işçilerinin Bursa Karacabey fabrikası önündeki oturma eylemine jandarma ve polis saldırdı.

Daha önce sendikalaştıkları için işten atılan 42 işçi 3 aydır fabrika önünde oturma eylemindeydi. Son bir haftadır işçilerin eylemlerine son vermeleri için baskı uygulayan Sütaş yönetimi 14 Ağustos'ta yapmış oldukları şikâyetle beraber işçilere saldıran kolluk kuvvetleri 11 işçiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınmayan işçiler direnişlerini sürdürerek kaymakamlık binasına yürüdü. Tek Gıda-İş Sendikasına bağlı işçiler saldırıdan sonraki açıklamalarında sendikal haklarını alana kadar direnişlerinin süreceklerini belirttiler.

Patronlar işçilerin onlarca bedel ödeyerek kazandıkları sendikal hakkı geri almaya çalışmaktadır. Hatırlanacağı gibi, Sütaş'ın sahibi eski TÜSİAD Başkanı **Muharrem Yılmaz** sendikal oldukları için işçileri işten çıkardıktan sonra işçilerin sendikasızlaştırmak için e-devlet şifrelerini elinden almak istemiş ve işçilerin grev yaptıkları alana hayvan dışkısı döktürmüştü. Egemenlerin işçi sınıfının örgütlenmesinden öcü gibi korktuğu aşikârdır. Hakim sınıflara işçilerin verecekleri en büyük cevap da örgütlenmek olacaktır.

Emekçinin Gündemi

1235 işçi cinayeti...

2014 yılının ilk altı ayında 978 işçi gerekli önlemler alınmadığı için öldürüldü. 40'ı kadın ve tespit edilebildiği kadar 19'u çocuk, 150'si ise emeklilik yaşında olan işçiler. İş kollarına göre 325'i maden, 122'si tarım, 79'u taşımacılık iş kollarında çalışmakta. 2013 yılında ise 1235 işçi işçi cinayetlerinde katledilmişti. Bu rakamlar çoğunlukla kayıtlı olarak çalışan ve basına yansıyan cinayetlerden tespit edilmiş durumda. Basına yansımayan ve kayıt altına alınmayan rakamları da eklediğimiz de vahim tablo daha net şekilde ortaya çıkmış olacak.

Yapılan tüm araştırmalarda ortaya çıktığı gibi güvencesiz çalışmanın ve taşeronlaştırmanın en yoğun olduğu iş kolları aynı zamanda işçi cinayetleri ve iş kazalarının da en çok yaşandığı alanlar. Güvencesiz çalışma dayatılan Kürt işçiler, kadın ve çocuk işçiler ve göçmen işçiler bu politikaların birinci dereceden muhatabı ve hedefindeler. Yine bu alanlarda işçi sınıfının örgütsüz, sendikasız çalıştığı; sendikal örgütlülüğün olduğu yerlerde ise sendikanın sarı, işbirlikçi, bürokrat yapısından kaynaklı işçinin haklarını savunan/koruyan değil, patronun çıkarlarına göre şekil alınarak hareket edilmesinden kaynaklı yaşanan iş kazalarına işçi cinayetlerine karşı sessiz kalınmakta patronlar işçi güvenliği için değil işin güvenliğini almak için önlem almakta, sendikalar da bu duruma ortak olmaktalar.

Devleti tariflerken yaptığı katliamlar niteliği noktasında en temel göstergedir muhakkak... Ancak konu işçi cinayetleri olduğunda katliam sadece tankla, topla, tüfekle yapılmış gibi bir yaklaşım zihinleri esir alabilmektedir. Zira işçi sınıfı ağır iş koşullarında, güvencesiz, esnek, kuralsız çalışma alanlarında yer yer teker teker yer yer beşer onar üretilmeyen güvenceli çalışma alanlarında katliama uğratılmaktadır. Soma'da yaşanan katliamın ortaya çıkardığı gerçekler bunu bir kez daha göstermiştir. Devletin yürüttüğü haksız savaş bilançolarındaki durumdan farklı bir durumu ifade etmemektedir işçi cinayetleri. Bahsini ettiğimiz bilançoda sadece katledilen işçileri değerlendirmeye tabi tutmak da yeterli olmuyor. Katledilen işçilerin ailelerinin nasıl etkilendiklerini de tartışmak devletin bu noktada ürettiği politikaları gözden karçırmamak gerekir. Devlet ve patronlar cephesinden yapılan bütün açıklamalarda "ölüm bu işin fitratında var" söylemleri sadece acıyı dindirmek için tanrıya inanan insanların "tanrıya sığınması" amacıyla söylenmiş sözler değildir. Zira işçi sınıfına ve yoksul halka verilen mesaj çok açık "işçiysen ölürsün; patronsan korunursun".

Bir devlet politikası olarak güvencesiz çalıştırma politikaları işçi cinayetlerinin nedenidir ve devletin karakterinin "doğal" bir sonucudur. Zira işçi katliamı yapmak, Kürt, Ermeni tüm ezilen milliyetleri kırıma uğratmak, kadın cinayetleri ve LGBTİ'lere yönelik nefret cinayetlerinde politikanın birebir üreteni ve yürütenini olan sistemin, katliam yapmak fitratında vardır.

Tüm bu gerçeklerle işçi cinayetlerine karşı en etkili mücadele yöntemlerini geliştirmek fiili ve meşru zeminde sistemi zorlamak, baskı altında tutmak, önlem almaya zorlamak ancak işçi sınıfı içerisinde çalışma yapmayla ve örgütlenmeye olabilecektir. Sistemin politikalarının yarattığı sonuçların, sınıf içerisinde yarattığı öfkeyi örgütlemek gerekiyor. Bu durumda fabrikalarda, işyerlerinde, küçük atölyelerde ortaya çıkan homurdanmayı yüksek sesle söyleyebilecek çalışmalar ve araçlar geliştirmek bir zorunluk haline gelmiştir. Bugün lokal direnişlerle ortaya çıkan enerjinin geniş alanlara yayılması noktasında yürüteceğimiz çalışmaların sınıf mücadelesindeki belirleyiciliğini kavramak ve ona göre şekillenmek zorundayız. İşçi sınıfının biriken öfkesi bugün Torba Yasa vb. yasalarla gasp edilen kazanılmış haklara yönelik saldırılara karşı sınıfın tepkisi olgunlaşmaya, sendikaların alternatif olamadığı noktalarda kendi alternatifini yaratma örnekleri ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu süreç egemenlerin ekonomik, siyasal krizleri ile birlikte sınıf mücadelesinin gelişimi açısından olanakların daha fazla artacağı bir sürecin bizleri beklediğini de ortaya koyuyor. Plan ve politikalarımızı bu özülde programlamak zorundayız.

İHD: “Ekrem Çiçek’e özgürlük”

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, 126.’sını gerçekleştirdiği F Oturması’nda hasta tutsak **Ekrem Çiçek’e** özgürlük istedi. Eylemin 126. haftasında açıklamayı Nur Sürer yaptı.

Sürer, 75 yaşında ve bir yıl cezası kalan hasta mahpus Ekrem Çiçek’in tutuklu bulunduğu Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesinde tansiyon ilaçlarının iki hafta geciktirilerek verilmesi sonucu beyin kanaması geçirdiğini ve vücudunun sağ tarafının felç olduğunu, hastanenin yoğun bakım ünitesinde 2,5 aydır yaşam mücadelesi verdiğini belirtti.

Ekrem Çiçek’in kızı Remziye Çiçek’in “*Babamın eski halinden umudumuzu kestik, yoğun bakımdan çıksa dahi, eskisi gibi olamayacak. Hiçbir şekilde konuşmuyor, bazen ancak gözünü kısa süreliğine açabiliyor. Bu haliyle kesinlikle hapishanede kalamaz*” dedi.

“Tek sorumlusu TC!”

İstanbul: Cumartesi Anneleri, 490. kez Galatasaray Meydanı’nda **Tolga Baykal Ceylan**’ın akıbetini sormak üzere bir araya geldi. Eylemde söz alan Ceylan’ın avukatı **Eren Keskin**, dava hakkında bilgi verdi. “*Tolga’dan 2004 yılından beri haber alınamıyor. Tek sorumlusu Türkiye Cumhuriyeti’dir*” diyen Av. Keskin, sürekli yeni tanıklar ortaya çıktığını ancak sonuçsuz kaldığını ifade etti.

Kadriye Ceylan ise, oğlunun kaybedilmesinin ardından on yıl boyunca yaşadıklarını, dava sürecini ayrıntılarıyla aktardı. Oğlunu, “*Bilime meraklı, savaş ve faşizme karşı bir vicdani retçi. Dini inancı Hıristiyan*” olarak tanıtan Kadriye Ceylan, on yıldır adalet taleb ettiğini söyledi.

Gerilladan Kuşluca Karakolu’na eylem

H. Merkezi: DHA’nın haberine göre TKP/ML’ye bağlı TİKKO gerillaları Dersim’in Ovacık ilçesinde yapımı devam eden Kuşluca (Bilgeç) Karakolu’na uzun namlulu silahlarla ateş açtı. Eylemde bir süre çatışma yaşanırken, gerilla kayıp vermeden alandan çekildi.

Valiğin akşam saatlerinde konuyla ilgili açıklamasında

“Yezidi” denilerek ötekileştirilen halk Êzidiler

Kültürü ve geleneği ile Mezopotamya’nın her köşesinde izleri olan Êzidiler, ne trajiktir ki daha çok uğradıkları katliamlar, yoksullukları, verdikleri yaşam ve kimlik mücadeleleri ile gündeme geldi bugüne kadar.

Kanlı IŞİD çeteleri Ortadoğu’da terör estirip, ortalığı kan gölüne çevirmeye devam ediyor. IŞİD’in kanlı katliamları her gün yeni bir boyut alırken en son Musul’un Sincar ilçesi ele geçirildikten sonra Şengal’de binlerce kişi katledildi ve binlercesi ölüm tehdidi altındayken, binlercesi ise göç etmek zorunda kaldı.

2 Ağustos’ta, IŞİD’in kontrolüne geçmesinin ardından ölüm tehdidi altında kalan Êzidilerin Irak’a ölüm yolculukları başladı.

Binlerce Ezidi’nin yaşam mücadelesi verdiği, binlercesinin diri diri toprağa verildiği bugünlerde çeşitli burjuva medya site ve TV’leri Ezidiler ile ilgili başka bir tartışma daha başlatmış durumda. Burjuva feodal medya katliamlardan çok Ezidilerin inanışları ile “ilgilenmekte.”

Türk devleti IŞİD çetelerine terörist bile diyemezken ve emperyalistlerin desteği ile katliamlarına devam ederken, şimdilerde medyası da, “Yezidiler” diyerek Ezidileri bu şekilde hitap ederek incitmekte, esasta hakaret etmektedir.

TC devletinin beslemesi çeteler Ezidileri katlederken, medyası ise IŞİD’e terörist diyemeyen patronları gibi Ezidilere “Yezidiler” diyerek katliamın başka bir boyutunu hayata geçirmektedir.

Êzidiler “kimdir” merakı

Yanı başımızda bir halk katliama uğrarken Ezidiler yaşam mücadelesi veririrken medya “Yezidiler’in gizemli inançlarının sır perdelerini araladık” şeklindeki sansasyonel birçok haberle Ezidilerin inanışlarına yeni bir katliam eklemektedir. “Şeytana tapan halk, peygambersiz halk” de-

Samandağ halkı IŞİD’a karşı yürüdü

Antakya: Samandağ’da IŞİD’in gerçekleştirdiği katliamlar, yapılan eylemle protesto edildi. Samandağ, Antakya ve Defne Halk İnişiyatiflerinin “Yaşam hakkımıza sahip çıkıyoruz” şiarıyla örgütlediği eylemde kitle Samandağ Yeni Park’ta toplandı.

Aralarında Partizan ve YDG’lilerinde olduğu yüzlerce kişi buradan

Hızır Türbesine doğru yürüyerek burada basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylem sırasında sık sık “**Samandağ uyuma IŞİD kapıda**”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “**Kahrolsun IŞİD çeteleri**” sloganları atılırken, Özgür Gelecek okurları ise eylemde gazete dağıtımını yaptı.

nilerek ötekileştirilmeye çalışılan halktır Ezidiler.

Peki “gizemli inanışlarına” mas-har olan Eziler “kimdir” gerçekte.

Kültürü ve geleneği ile Mezopotamya’nın her köşesinde izleri olan Êzidiler, ne trajiktir ki daha çok uğradıkları katliamlar, yoksullukları, verdikleri yaşam ve kimlik mücadeleleri ile gündeme geldi bugüne kadar.

“Şeytana inanıp, ateşe taptıkları” safsataları ile dışlanmış bir topluluktan Êzidiler. Din hanesi nüfus cüzdanlarında ‘x’ ya da boş bırakılan bir topluluktur. Bundan olsa gerek kendileri için bir hakaret sayılabilecek bir ifade olan “Yezidi” olarak tanımlandılar inadına inadına. Bu inattır belki de bugün yaşam mücadelesi veren Ezidiler katledilirken “Yezidi” ısrarı ile yeni katliamlara maruz kaldığı gerçeğini gösteren.

Aleviler için “mum söndürüyorlar” diyen devlet bugün Êzidiler için “Yezidi” diyerek ötekileştirmiş oluyor.

Emevi Sultanı Yezid’le ilişkilendirilmek istemiyor Êzidiler

72 kişinin Kerbelâ’da katledilmesi emrini veren Emevi Sultanı Yezid’le ilişkilendirilmelerine karşı çıktığı için “Yezidi” tanımlamasını reddederek kendilerini, “Allah’a inanan halk” anlamına gelen “Ezdai” olarak adlandırdıklarını ifade ediyor.

Kelimenin kökeninin Yazata’dan geldiğini, anlamının “Tanrı” olduğunu düşünenler olduğu gibi, Ezidi adının eski Aryan inançlarındaki

İyilik Tanrısı İzd ya da Yeda’dan geldiğini savunanlar da vardır.

Êzidiler Kürt oldukları için de tehdit altında!

Etnik olarak Kürt olan ve Kürtçe’nin Kurmanci lehçesini konuşan Ezidiler, inançları nedeniyle sürekli tehditlere maruz kalıyorlar. Bu nedenle birçok Ezidi, Irak’ı zaman içinde terk ederek başka ülkelere sığındı. Ancak yoğun göçe rağmen dünyada Ezidi nüfusunun en yoğun olduğu ülke Irak olarak biliniyor. Buradaki nüfuslarının 500 bin olduğu belirtiliyor. Ağırlıklı olarak Musul’un Şeyhan, Hamdaniye, Sincar (Şengal) ilçeleriyle Duhok merkezi ile çevresindeki köylerde yaşıyorlar.

Türkiye’de ise Batman, Diyarbakır, Gaziantep, Mardin ve Şanlıurfa illerinde ikamet ediyorlar. Ezidilerin bir kısmı da Almanya, Fransa, Belçika ve diğer Avrupa ülkelerinde yaşıyor. Dünya Ezidi nüfusunun 800 bin olduğu tahmin ediliyor.

Bir ekmeği bölüşen bir inanıştır Êzidilik

Yıllarca yoksulluk ve açlıkla mücadele eden Ezidiler kendi kimliklerini korumak için de yıllarca egemen kesime direnmiştir. Şimdi ise inanışlarından kaynaklı uğradıkları katliama karşı yaşam mücadelesi vermektedir.

Ezidi Kürtlerin geleneklerine bakıldığı zaman yaşama dair birçok şey görmek mümkün, tıpkı gençleri evlenirken töreni yöneten Pir’in bir ekmeğin yarısını kadına diğer yarısını erkeğe vermesinde olduğunu gibi.

Tabi olma ve bağımlılık

Sömürü ve tahakküm üzerine kurulu ataerki sistem toplumsal ilişkilerde erkeği otorite, bilinç, kuvvet, karar alma, inisiyatif şeklinde özneleştirir. Kadını ise; madde, beden, sessiz, uysal, çalışkan, özgüven yoksunu şeklinde nesneleştirmektedir. Çünkü onlar mülkiyet sahibi değil mülktürler, nesnedirler. Onlar adına, ona rağmen başkaları karar alır, onlar sadece uygulayandır.

Kadının toplumsal üretimden koparılması, üretimde yer aldığı dahi emeğinin görülmemesi, emeğinin erkeğin emeğinin tamamlayıcı şeklinde ele alınması kadının erkeğe bağımlılığını pekiştirmiştir. Kadına biçilen rol, erkeğe tabi olma ve bağımlı olma, kadının ikinci cins olması, erkeğin malı, kölesi olarak görülmesi bedeni-beyni emeği hakkında söz hakkını erkeğe ait olarak tanımlanmıştır.

Kadın da bu konumunu kanıksamış, kanıksatılmıştır. İnsan toplumsal ilişkilerin içinde gelişir, değişir, öznelir. Toplumsal ilişkilerin dönüştürücü gücü olur, dolayısıyla insan bilincini belirleyen maddi yaşamın içinde yer alan kadının düşün dünyasında gelişmelere yol açar. Çelişkileri görür, sorgular, sorar, araştırır, öğrenir. Kimim ben, ben neden maddi yaşamın içinde değilim, neden insan ilişkilerinin içinde görülüyorum, dışlanmışım vs. birçok soruya yanıt aramaya çalışır. Sorgulama burada bitmez. Her sorgulama kadının bağımlılık zincirlerinin zayıflamasına yol açar. Kadının zincir-

lerini koparıp özgüven ve iradeye sahip olması mücadeleye katılımı başlar. Bu katılım özgürlüğe cesaretle atılan ilk adımdır.

İlk adımı atmak önemli olduğu kadar bu adıma süreklilik kazandırmak da önemlidir; sınıfsız sömürsüz bir dünya yaratana kadar. Bu anlamıyla özgürlüğe atılan her adım her türlü baskı, tahakküm ve sömürüye karşı çıkıştır. İnsanlığın kurtuluşu mücadelesine attığı adım olumlu iken erkek egemen ideoloji ile mücadele bununla bitmiyor. Mücadele, hem kendisine hem de yoldaşlarına karşı devam etmektedir. Birçok kadın mücadeleye katılımıyla sorunların aşıldığını sanır. Oysa binlerce yıldır var olan erkek egemen ideoloji bir kerede sökülüp atılmaz. Et-kileri hem kadın hem erkek yoldaşlar üzerinde mevcuttur. Bu nedenle salt mücadeleye katılımı aşılabilecek bir durum değildir. Erkek egemen ideolojiye ait alışkanlıklar, düşünceler kadının gelişiminde etkide bulunur. Gelişimini köstekler.

Nedir bu ideolojinin yansımaları? En çok erkeğe tabi olma şeklinde yansır. Erkeği güç olarak görür. Bu daha çok yönetici kimliği taşıyan erkek yoldaşlara karşı olmaktadır. Düşünsel olarak yönetici erkek yoldaşların her söylediğini doğru görme, onaylama, tartışmaktan çekinme. Diğer bir hali pratik işlerde erkeği güç olarak görme, erkeğin fiziksel olarak güçlü, her işi yapabileceğini düşünerek inisiyatif yetkin

olan erkek yoldaşlara bırakma durumu oluyor. Örgüt ortamında ideolojik-politik-askeri olarak her birey kendini geliştirmek ve yetkinleştirmek durumundadır. Ancak kadın bu yönlü araştırma, inceleme yapsa dahi (bu her durumda geçerli değil) buna rağmen erkek yoldaşlarla tartışmak, fikirlerini savunmak yerine daha çok tartışmadan uzak, kabul eden pozisyonda olması geleneksel rolünden kaynaklıdır.

Birilerinden bekleme hali kendi rolünü görmeme haline yol açar. Bunun yanında kadının rolünü yadsıyan yaklaşımlar da söz konusu. Bu da erkek yoldaşların baskılanmasıyla oluşan bir durumdur. Kadın yoldaşları yaşam içinde etkin olmaya çalışırken engelleme, kadının her davranışına sürekli müdahalede bulunma, bağırma, kadın yoldaş bir erkek yoldaşa eleştiride bulunduğu ses tonunu yükseltme, pratik işlerde kadın yoldaşın yaptığı işi küçümseme, iş yaptığı zaman hep olumsuzlama ya da pratik işleri yaparken koruma hali, “sen yapma biz yaparız” deyip ya kendi yapma ya da başka yoldaşlara görev verme, kadın yoldaşın kendisini ifade etmesi yerine erkek yoldaşın onu savunur pozisyonda olması şeklinde davranışlar...

Bütün bu yaklaşımlar erkek egemen ideolojiden bağımsız değildir. Hem kadın hem erkek yoldaşlarda gelişen bu yaklaşımlar binlerce yıl erkeğe tabi kılınan, hiçleştirilen, horlanan, asıl önemlisi ekonomik olarak erkeğe bağımlı kılınan kadının aşması gereken noktalar.

Erkek egemen anlayışların varlığını

dış koşullarla açıklamak yeterli olmaz. Sorunu sadece dış koşullarla açıklamak kadının kendi irade gücünü görmemesinin bir ürünüdür. Kendi geriliklerimizin, yetmezliklerimizin nedenlerini kendi içimizde aramalıyız. Kadının özellikle de **kendi ile mücadelesi** doğru sonuçlara ulaştıracaktır. Kadının kendisiyle, geleneksel rolleriyle savaşımı önünün açılmasını sağlayacaktır. Kadının bağımlılığını, edilgenliğini salt “dış”la izah etmek yanılgılı olabileceği gibi sadece kendi içsel durumuyla açıklamak da yanılgılı olur. Doğru ele alış dış nedenleri doğru ele alma (inceleme) ve anlamayla beraber iç nedenlerin açığa çıkartılmasıdır. Böyles bir mücadele kadında savaşma cesaretini açığa çıkaracaktır. Cesaret erkek egemenliğin beynimizde pörsümüş düşüncelerine karşı savaşmaktır. **Kendini yenileme, değiştirme cüretinde bulunan kadın toplumsal değişimin bir öznesi olur.**

Kadının proleter ideolojiye inancı bilinçlenmesinin ön koşuludur. Bu yüzden sürekli kendini yenileyen, araştıran, inceleyen, sorgulayan olmalı ve çözüme yetisine sahip olmak zorundadır ki erkek egemen anlayışa karşı mücadele edebilsin. Aksi durum kadına pasif, edilgen erkeğin gölgesinden kalmaktan kurtarmayacaktır. **Geleneksel rollerden kurtulamayan özgürleşemez.** Proleter ideolojiye inanç ve uygulama cesareti kadının toplumun dönüştürücü gücü olmasını sağlar/sağlamaktadır. Bu şekilde nesne olan öznelir.

(Dersim’den bir kadın Partizan)

IŞİD zulmünden kaçan kadın ve çocuklar TC zulmü altında!

Uzun zamandır IŞİD’in katliamlarına maruz kalan Alevi, Türkmen ve Êzidi Kürtleri, özeld kadımlar ve çocuklar artık tükenmektedirler.

tan, tecavülden ve öldürülmekten! Sınırın ötesinden sesini duyduğumuz fakat bir türlü içselleştiremediğimiz bir acıdır savaşın içerisinde yok olan kadınların, çocukların ve gençlerin sesi.

IŞİD’in, insan aklının alamayacağı katliamlarını ve zulmün saymakla bitiremeyiz. “Tecavüz haramdır” deyip yedi yaşındaki kız çocuğu ile evlenerek çocuk istismarını meşrulaştırmaktadırlar. Hamile kadınlar IŞİD çetelerinden kaçarken doğum esnasında can veriyorlar. Kadına yönelik uygulamalarında sınır tanımayan IŞİD, kadın sün-

neti konusunda fetva verip 11 ila 46 yaş arası kadınları zorla sünnet etmeyi savunuyor.

IŞİD Ortadoğu’da egemenliğini kurabilmek ve saltanatını sürdürebilmek için en çok kadınları ve çocukları kullanmaktan imtina etmiyor. Buradan doğru baktığımızda IŞİD çetelerinin neden girdikleri her bölgede kadınları kaçırıp tecavüz ederek katlettiklerini “anlayabiliyoruz”.

IŞİD’in katliamlarından kaçan kadınlar Türkiye’ye sığınmak için sınıra yürüyorlar fakat onları bekleyen daha büyük tehlikenin farkına dahi varamıyorlar. “Denize düşen yılana sarılır misali!” akın akın Türkiye sınırına yürüyerek kendilerini ve çocuklarını IŞİD çetelerinin elinden kurtarmaya çalışırken TC’nin eline düşüyorlar! Bugünlerin mimarlarından bir tanesinin de TC devleti olduğunu bil-meyerek tabii.

Sınırdan can havliyle ülkeye girmek isteyen kadınların ya çocuklarına pasaport dayatması çıkartılıyor ya da daha sınıra yaklaşmadan üzerlerine ateş açılıyor. Katliamlara destek verdiği gibi savaşan kaçan kadınlara ve çocuklara IŞİD’in yaptıklarını aratmayacak şekilde, davranılıyor.

Şu an Ortadoğu’da katliam var; kadınlar kaçırılıp tecavüz ediliyor, küçük yaşta kız çocukları evlendiriliyor, do-

ğallığında TC devletinin de bu durum işine geldiği için tırlar dolusu mühimmat ve yiyecek gönderiyor! Savaşın ve devletin iktidarını kurduğu her bölgede ve her dönemde en çok kadınların kullanıldığı bilindik bir durumdur fakat bu durumu kanıksıyor ve ses çıkarmıyorsa çok ciddi sıkıntılar olduğunu da göz ardı edemeyiz.

Bizim oradaki kadınların ve halkların acısını anlamamız için çok uzağa gitmemize gerek yok. Daha bir asır geçmemiştir üzerinden, 1938 Dersim katliamında nasıl ki kadın, çocuk ve gençler Dersim’in dağlarını açlık, susuzluk, ölüm vb. gibi olgulara rağmen mesken eylemişse, bugünlerde de Ortadoğu kadınları ve çocukları dağları kendilerini bekleyen tehlike ve ölüme rağmen dost bilmişlerdir! O günlerde de insanlar açlıkla ve ölümler pençeleyordu bugün de Ortadoğu’da ölümler, açlıkla ve susuzlukla pençeleyiyorlar. IŞİD’e, çetelerine ve yaptıkları katliamlarına elbette ki Ortadoğu’nun dağlarından cevap veren kadınlar var.

Oradaki kadınlar katliamlara karşı mücadele verirken, bizlere düşen görevse kadın dayanışmasını büyütme ve bulunduğumuz her alandan orada katliama uğrayan Alevi, Yezidi, Kürt, Sünni ve bütün kadınların sesine ses olmak olacaktır! (Bir YDK’lı)

Söylence ve gerçek arasında IŞİD'in ABD ve AKP tehdidi

Bir şekilde Ortadoğu'da yaşananlar bir mezhepsel sorunmuş gibi gösterilmekte ve gerçek çarpıtılmaktadır. Görünenlerin mezhepsel yoğunluğu da oluşan algıyı tamamlarken, Ortadoğu'da "karmaşanın ekonomi politikası" oldukça iyi bir şekilde sürdürülmektedir.

Emperyalizmin doğrudan olmayan işgal biçimiyle semirtilerek ortaya çıkarılan çetelerin, bugün bölgesel çıkarlar doğrultusunda ciddi bir misyon üstlendiği gerçeği ortadadır. Özellikle Suriye'de "yıldızı parlayan" IŞİD güncel veya yeni bir projenin ürünü değildir. Sovyetlere dönük bir askeri proje olan El-Kaide gibi IŞİD de bugün emperyalistler arası çatışmanın bir sonucu olarak organize edilen bir katliam timidir.

IŞİD'in kurulumuna dair birçok açıklama yapılmıştır/yapılmaktadır. CIA ve ABD Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA) çalışanı **Edward Snowden**, IŞİD'in lideri El Bağdadi'nin bir Arap değil Yahudi ve asıl adının Shimon Eilat olduğunu; IŞİD'in ise "Hornet's Nest" (Eşek Arısı Kovanı) projesi kapsamında İngiltere, ABD ve İsrail tarafından örgütlendiğini ortaya attı. (Bkz Academia.edu) IŞİD'in "İsrail'i vurmuyoruz çünkü İsrail Fitneye karışmadı" şeklindeki açıklamaları Snowden'ın açıklamalarını güçlendirdi. Öte yandan IŞİD'e "anti-emperyalist" bir rol biçmeye çalışanlar da IŞİD'in ABD'nin Irak işgalinden sonra Irak yurtseverlerinin bir öfke birikimi olarak ortaya çıktığını ortaya koyuyorlar. Bu algı ise IŞİD kabinesinin Saddam Hüseyin döneminin askeri bürokratlarından oluşmasına dayandırıyorlar.

Tüm bu ortaya atılan açıklamalar bir yana IŞİD'in Ortadoğu'da üstlendiği rol onun nasıl bir yapıya sahip olduğunu gösteriyor.

IŞİD ABD karşıtı mı?

IŞİD'in Ortadoğu'daki faaliyetlerinin ciddi bir tehdit oluşturduğu gerçektir. Böylesi bir ortamda IŞİD'e yönelik her hamlenin puan toplayacağı kesindir. Meseleyi mezhepsel ele alan ve buradan doğru IŞİD'e karşı çıkan anlayışlar, IŞİD'e dönük her hamlenin ekonomik-politik arka planına bakmaksızın benimsemekte ve manipülasyonun

toplumsal öznesi olmaktadır. ABD'nin IŞİD'i vurduğu iddiası ve basına yansıyan kimi haberlerden sonra, ABD ve IŞİD'i mutlak karşıt iki güçmüş gibi yorumlayıp, dünya jandarmalığına soyunan ABD'nin bombardımanının propagandasını yapmaya çalışanlar ortaya saçılmaya başladı. Gerçeklerin daha da kayganlaştığı Ortadoğu'da esas politikaları görmeden, görünen parçalar üzerinden subjektif ve anti-emperyalizmden malul anlayışların söylemleri ile karşı karşıyayız. Oysa bir kez daha başrolünü ABD'nin oynadığı vasat bir klasik kahramanlık hikâyesiyle karşı karşıya bulunduğu akıllardan çıkarılmamalıdır.

Bölgesel hesapları doğrultusunda mezhepçilikten etnik ve dinsel çatışmalara kadar her alanda kaos üretmeyi bölgesel politikalarının sürdürülebilirliği açısından elzem gören ABD için bu örgütler (ister kendisi doğrudan kursun ya da kurmasın) birer araçtır. Bu doğrultuda bölgesel güçleri ile çetelere her türlü lojistik ve silah desteğini sağlayan ABD, son hava operasyonu ile esasında uluslararası kamuoyundan yükselen tepkinin dindirilmesine yönelik göstermelik bir manevranın ötesine geçmemektedir. ABD'nin Nevada'daki üstün kontrol ettiği insansız hava araçları aracılığıyla gerçekleştirdiği saldırı, radikal İslamcı çetelerin pazar dalaşında üstlendikleri piyonluğunun somut göstergesi olmuştur. Tıpkı Tuareng militanlarını bahane ederek Mali'ye, Seleka milislerini gerekçe göstererek Orta Afrika'ya giren Fransa misali El Kaide ve uzantıları da ABD'nin ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıkan birer piyondur. Afrika'dan Ortadoğu ve Güney Asya'ya uzanan coğrafyada sahnelenen oyunun kısa özeti bundan ibarettir.

Nitekim IŞİD, kendine özgü bir örgütlenme stratejisi olsa da IŞİD esasında emperyalizmin çıkarları

doğrultusunda hareket etmektedir. Ulusal çıkarlar bazında meseleye bakılarak, anti-emperyalist bir bakış ile öze yaklaşmayarak bugün IŞİD karşıtı her türlü ittifaka sarılmak emperyalizmin mevcut politik manipülasyonuna su taşımaktan ibaret olacaktır. Irak işgali sırasında Kürt halkına güneş doğdu şeklinde, ulusal burjuvazinin imtiyazlarını benimseyen yaklaşımlar ciddi tehlikeler barındırmakta olup buna karşı net tavra bürünmek gerekir.

ABD şimdilik dünya kamuoyu ve bölgesel çıkarları öyle istediği için IŞİD'e saldırıyor. Ortadoğu gerçekliğini göz önünde bulundurarak ABD'nin her türlü adımını köklü bir sorgulamaya tabi tutmadan "denize düşen yılanı sarılır" çaresizliğiyle bölge devletlerinin emperyalist güçlerle beraber oluşturmak istediği IŞİD karşıtı ittifaklardan medet umar hale gelmek büyük hata olur. Bu tarz ittifakların Libya, Somali ve Afganistan örneklerinde olduğu üzere yeni sorunlara yol açtığı ve emperyalist politikaların hayata geçirilmesi açısından üstlendiği misyon ortada. IŞİD'in hiçbir hamlesini başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgeye yönelik planlamalarından bağımsız ele alamayız. Bugün için IŞİD'i vuran ABD, örtülü bir şekilde IŞİD ile ittifak halindedir. Ürdün'deki kamplarda "ılımlı Suriyeli muhalifler" adı altında İslamcı militanları, Selefi cihatçıları eğiten ABD bizzat IŞİD'in tedarikçisi konumundadır. Tüm bunları ABD'nin bölgesel restorasyon kapsamında ortaya koyduğu eğilim ve bu noktadaki tasarruflarından okumak mümkün.

IŞİD'ten AKP'ye tehdit ve Ortadoğu rol üstlenme hevesi

IŞİD konusunda bir başka tartışma konusu da IŞİD'in Erdoğan'ı tehdit etmesidir. Ancak ne var ki bu tehdit bölgesel rol kapsamından ayrı bir tartışma konusudur. Dini içerikli bir tehdit olarak El Bağdadi'nin Erdoğan'a dönük tehdidi kamuoyuna yansıyan içerikten farklıdır.

Bağdadi'nin "Erdoğan laik biridir, şeriata göre davranmıyor ve peşmer-

geyi destekliyor... Yakında kendinizi 'İslam'ın oğullarının' doğrudan karşısında bulacaksınız... Cumhurbaşkanı seçilen Erdoğan laik ve din adına yönetmiyor. Derhal bana biat etmelidir" şeklinde kamuoyuna yansıyan Arapça mesaj esas olarak "Erdoğan laiktir, bizim şeriata gelenekleriyle yönetemez. Aydınları desteklediği için onunla savaşmamız gerek. Tamamıyla yeni Ortadoğu'nun tek halifesi ben olacağım" şeklindedir. Peşmergeye dönük bir ifade bulunmamakla beraber, tehdit esas olarak Ortadoğu'da kimin halife olacağı ile ilgilidir. Gerçekleştirdiği Şii katliamı bilinen Osmanlı padişahı Yavuz Selim'i rol model olarak tanımlayan ve halifelikliğini kabul eden IŞİD, konuya ilişkin Mercı-dabık dergisinde çeşitli biçimlerde açıklamalarda bulunmuştur. (bkz: Mercı-dabık Ramadan 1435. Sayı 1/Hicretten itibaren Hilafet)

Mercı-dabık ise Yavuz Selim'in halifelikte önünün açılmasındaki en büyük savaşlardan birisidir. Bugün IŞİD hilafete dair yaptığı birçok açıklamada Erdoğan'ın Ortadoğu ekseninde bir hilafet mücadelesi verdiğini ve Erdoğan'ın halife olmak gibi bir amacı olduğunu belirtmektedir. Ortadoğu'da söz sahibi olmak olarak okuyacağımız hilafet algısına baktığımızda AKP ve kültüründeki Erdoğan'ın böylesi bir gayesi olduğu açıktır. El-Bağdadi'nin "Yeni Ortadoğu'nun tek halifesi ben olacağım" şeklindeki açıklaması meselenin nasıl bir çatışma içerikli olduğunu gösteriyor. Yeni Ortadoğu ise emperyalizmin askeri ekonomik ve politik stratejisinin adıdır.

Çok açık ki uşaklar açısından Ortadoğu'da rol oynama ve söz sahibi olma hevesi emperyalizmden bağımsız olmadı ve olmayacak da. Ortadoğu halklarının ve uluslarının kendi kaderini tayin etmesi ile sağlanacak olan istikrar anti-emperyalist nitelik kazanmalıdır. Öyle ki anti-emperyalizmden malul yaklaşımlar karmaşa içindeki gerçeği bulamaz. Hal böyle olunca ABD emperyalizminin kahramanlık destanları yazılmaya devam eder.

Sandığın esaretindeki kırılma!

10 Ağustos'ta yapılan Cumhurbaşkanlığı (CB) seçimini R.T. Erdoğan, seçimlere katılımın az olmasının da avantajıyla, % 50'lik barajı aşarak kazandı. Zira Erdoğan karşıtı kitlenin korku, kaygı ve panikle sandığa koşması bu seçimde sağlanamadı. Son 10 yıl içinde gerçekleşen seçimlere katılımın en üst düzeyde yaşandığını düşünürsek bu seçimlerdeki katılım oranının (% 74) oldukça düşük olduğunu görürüz. 30 Mart yerel seçimlerine göre % 15'lik bir katılım eksikliği söz konusu. Bir önceki seçime katılıp buna katılmayan seçmen sayısı yaklaşık 5 milyon civarında.

CB seçimlerinin bu ekseninde geniş bir kitlede yeterli düzeyde politik bir duyarlılık oluşturmadığı görülmektedir. Bunun birçok nedeni vardır. **Birincisi**, basın, gündemi belirleyen egemen zihniyet hatta muhalif faşist partilerin bu süreci önce "Erdoğan cumhurbaşkanı olur mu olmaz mı?" sonra da CB adaylığı açıklanmasının ardından "AKP'nin geleceği ne olur" gibi peşinen Erdoğan'ın kazanacağına dair algıyı beslemesidir. Buna kamuoyu araştırma şirketlerinin Erdoğan'ın mutlak kazanacağına dair açıklamaları da eklenmiştir.

İkincisi, seçilmesi olası iki adayın aynı ilkeler, ideoloji ve politik anlayışta olmasının yarattığı tepkidir. **Üçüncüsü**, CHP'nin çıkardığı çatı adaya yönelik tabanın duyduğu tepki ve CHP'nin siyasal yenilgiyi kabullenmesine uyumlu olarak sandığa ilgisiz davranılmasıdır. **Dördüncüsü**, 30 Mart seçim sonuçlarıyla birlikte Erdoğan'ın alt edilmesi istek ve hedefinin belli oranda dağılması ve ilgisizliğe dönüşmesidir.

"Eyleme Geçme Sandığa Koş!"

Gezi İsyanı geniş kitlelerin öfkesini açığa sermesini sağlarken, aynı zamanda bu kitlelerin birleşik ve uzun süreli eylemi politik bilincinin yükselmesini de beraberinde getirmiştir. Ancak bu yaygın ve kitlesel eylemler sistemi sarsa da etkinliği kitlelerin beklediği sonucu üretmemiştir. "Darbeciler", "vandallar", "birilerinin maşası olanlar" vs. gibi etkin ve yaygın bir saldırıya uğramışlar, bu saldırılar toplumun belli kesimlerine sahiplenilerek bir ideolojik abluka dönüştürülmüştür.

Gezi'ye karşı, Erdoğan önderliğinde geniş katılımlı organize edilen mitingler, Gezi karşıtlığı temelinde üretilen ve bu toplum kesimlerinin inandırılması sağlanan yalanlar, varsa bir hesabın sandık yolunun açık olduğu, en demokratik tepkinin bu olacağı yönlü yaygın propaganda, Gezi kitlesinin belli oranda kendi "meşruiyetini" sorgulamasına yol açmıştır. Kitleler kendi hareketine yabancılaşmasa da eğilim, yönelim ve örgütlenmesini bu süreç boyunca belirgin hale getirmekte, bu saldırıların etkinliğinden ve devrimci hareketin zayıflığından kaynaklanan nedenlerle zorlanmıştır.

Özellikle Gezi İsyanı sürecine "dahil

olmuş", bunun "en büyük destekçisi" konumunda olan ve kamuoyuna seslenme ve onu şekillendirmede etkin olan kesimlerin bu süreci zehirlemedeki ciddi katkısı da bu meşruiyet sorununu körüklemiştir. Özellikle geniş kesimlerin uzun süre Gezi İsyanı'nın meşruluğunu barışçillığı üzerinden sağlamaya çalıştığı, yaygın şekilde doğrudan ya da dolaylı şekilde Gezi'de açığa çıkan direniş çizgisini meşru olmaktan çıkarmaya çalıştıkları bir durum olmuştur. Bu, doğrudan Gezi karşıtı propaganda makinesinin yakaladığı "zayıf halka" olmuş ve buradan sürece yüklenerek kitlelerin örgütlenme, sokağa çıkma ve mücadele etme kararlılığını aşındırmaya dönüşmüştür.

Sureti haktan görünen ama devletin bekası ve geleceği için kaygılanan ve buradan büyük payı almak için uğraşan Erdoğan karşıtı "sosyal-demokrat" çevrelerin ve "liberal"lerin bir aşamadan sonra kirli siyasal çehreleri daha açık ortaya çıkmıştır. Geniş kitlelerin sokağa çıkma eğilimini, sandıkta Erdoğan'ı yenme, demokrasinin ve demokrat olmanın en temel aracının bu yolu kullanma olduğu yönlü bir siyasal çerçeve oluşturma ve bunu geniş kesimlerin örgütsüzlüğünden faydalanarak benimsetme durumu olmuştur. Kitleleri sandığa mahkum kılma, kıt demokrasi anlayışlarının ürünü olan tek demokratik seçeneğin bu olduğu anlayışını yerleştirmede geceli gündüzlü bir mesai harcamışlardır. Bir noktada kitlelerin siyasete doğrudan katılım yolu olan demokratik tepki oluşturma, örgütlenerek kendi sorunlarını ifade edecek araçlara kavuşmada ciddi bir karşıtlık kurmuşlardır.

Gezi İsyanı ile sarsılan ancak kutuplaştırma siyasetini kullanarak toplumsal tabanını da koruyan Erdoğan'ın sokak hareketleriyle yenilmeyeceği propagandası bir süre sonra etkin ve açık bir hal aldı. Kitlelerin sokağa her çıkışının, sandıkta AKP'ye yaradığı, onu güçlendirdiği vb. doğrudan bu kesimler tarafından tartışılmaya başlandı. Sokak hareketleriyle etkili bir muhalefet üretilmeyeceği, sandıktan çıkacak sonucun belirleyici olacağı, geniş kesimlere yaygın ve çok yönlü olarak pompalanmaya çalışıldı.

Özellikle 30 Mart seçimlerine kadar bunun geniş muhalif kitlelerde etkili olduğu görülmüştür. 30 Mart seçimlerinin sonucuyla birlikte bu propagandanın ete kemiğe büründüğü, Gezi'nin yıldönümünde kitlelerin bu eğilimin baskısı altında kaldığı görülmüştür. Seçim atmosferi kitlelerin politize olmasını sağladığı kadar tepkilerini pratik eylemlerle yansıtmama eğiliminin beslemesine neden olmuştur. Tam anlamıyla seçim ve sandık kaskacına geniş kitlelerin enerjisinin hapsedilmesi durumu oluşmuştur.

Korku, Kaygı Ve Endişe Sandığa Doldurulamadı!

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve ortaya çıkan görece düşük katılım kitlelerin artık seçim ve sandık oyunundan bıktığı, belli oranda umudunu kesmesi olarak yorumlanabilir. Ama bu durumun meydanları hemen hareketlendirmesini sağlayacak zemini yarattığı düşünülmemelidir. Var olan ve daha da olgunlaşacak olan, devrimci durum lehine bir siyasal gelişme ve tavır olarak da okunabilir. Kuşkusuz bu siyasetten bir boşluk anlamına da gelmektedir. Bu, seçim sonuçlarıyla birlikte yeni siyasi hamlelerin ve oluşumların sistem tarafından doldurulması durumu ortaya çıkacaktır. Gerek AKP gerekse de CHP içinde bu boşluğu doldurma yönlü siyasi çizgi oluşturma arayışları olacaktır. Ancak genel gelişmeler yeni ve daha derin siyasi krizlerin ve sistem içi tıkanmanın kaçınılmaz olduğuna işaret etmektedir.

Reformcu temelde geniş kitlelerde oluşan bu eğilimin karşılanması yönlü adımlara HDP de sahiptir. Ki seçimlerde azımsanmayacak düzeyde de olsa, bu boşluğun bir kısmına yanıt verme potansiyeli olduğunu göstermiştir. Şimdiye kadar oy alamadığı kesimlerden oy almış, geniş kitlelerin gözlemlediği, anlamaya çalıştığı bir konuma ulaşmıştır. Sandık üzerinden paydaşlık yakaladığı kitleleri mevcut siyasi çizgisini derinleştirerek yaygınlaştırma siyaseti güdecektir. Böylece var olan boşluğa en hazır aday olarak kendini şekillendirecektir.

Ancak geniş toplumsal kesimlerin artık sistem içine hapsedilen endişe,

kaygı ve korkularında bir kırılma yaşanmıştır. Korku, endişe ve kaygıyla Erdoğan ve AKP karşıtlığına sıkıştırılarak kitleleri belli bir noktada sandığa kanalize etme kabiliyetinde siyasal olarak derin bir kırılma olmuştur. Bu keskin sistem içi duruştan kopuş AKP içindeki kenetlenmeyi de doğal olarak gevşetecektir. Tersinde bu kesimlerde belirginleşen siyasal korku ve kaybetme ruh halinin yarattığı kenetlenme hali yaşanan bozulma ve çürümeyi daha fazla sorgulamaya olanak sunacaktır. Zaten içten içe AKP etrafında kenetlenen toplumsal kesimlerde sorgulanan ve belli oranda huzursuzluk yaratan durum, güçlü bir damara dönüşebilecek koşullara kavuşabilir. Bu iç çekişmelerin ve gerginliklerin belirginleşmeye başlamasıyla birlikte, zaten var olan bozulma, çürüme ve dağılma halini su yüzüne çıkarma potansiyeline sahiptir. Kaçınılmaz olan yeni politik krizlerin bunu hızlandıracağını, -şimdiden- söylemek yanlış olmaz.

Sandıktan kaçan kitlenin tümüyle politik endişe ve kaygılardan uzaklaşmayı tercih ettiği sonucu çıkarılmamalıdır. Verili durumda mevcut politik denklemden bunalmanın bir göstergesi de sayılmalıdır bu durum. Ancak bu kesimlerin politik memnuniyetsizliği ve sandıkla kurduğu ilişkinin güçlü politize olmuş bir karakteri vardır. Tıpkı S. Demirtaş'a kayan oyların politik anlamda ortaya çıkardığı nitelik gibi. Ama artık sandık ve seçim üzerinden oynanan demokrasi oyunu eski gücünde ve kudretinde değildir.

Ortaya çıkmış olan ve artık daha fazla karakter kazanmaya başlayan boşluğun esasen nasıl doldurulacağı meselesi önümüzdeki sürecin tartışma ve mücadele konusu olacaktır. Bu bağlamda bu eğilimi ve yönelimi kavramak, hakim olmak ve bunun karşısına devrimci, demokratik temelde örgütlenme ve kitlelerin kendilerini gerçekleştirme olanaklarının yaratılması belirleyicidir. Gezi'de ilk olarak yüzünü gösteren memnuniyetsizlik şimdi hangi biçimlerde ve siyasal çerçevede kendini gerçekleştirebileceği arayışına girmiştir. Aslanan bu gerçekliğin kavranmasıdır.

Korku, endişe ve kaygıyla Erdoğan ve AKP karşıtlığına sıkıştırılarak kitleleri belli bir noktada sandığa kanalize etme kabiliyetinde siyasal olarak derin bir kırılma olmuştur. Bu keskin sistem içi duruştan kopuş AKP içindeki kenetlenmeyi de doğal olarak gevşetecektir. Tersinde bu kesimlerde belirginleşen siyasal korku ve kaybetme ruh halinin yarattığı kenetlenme hali yaşanan bozulma ve çürümeyi daha fazla sorgulamaya olanak sunacaktır.

Avrupa'da ŞENGAL eylemleri

Mannheim

ATİK'in de bileşeni olduğu **Güç Birliği** tarafından 2 gün süren protesto eylemi düzenlendi. 12 Ağustos günü Mannheim'in merkezinde çadır kurularak el ilanları dağıtıldı.

13 Ağustos'ta ise bir yürüyüş düzenlendi. Kötü hava koşullarına rağmen kitlesel geçen eylemde kurumlar Kürtçe, Türkçe ve Almanca konuşmalarla IŞİD ve TC'yi protesto etti, Êzidi halkıyla dayanışma mesajı verdi.

Strazburg

16 Ağustos Cumartesi günü Mezopotamya Kültür Merkezi'nin düzenlediği yürüyüş, Kleber Meydanı'ndan başladı. Yüzlerce kişinin katıldığı eylemde **Partizan** ve **ATİK** de flamalarıyla yerini aldı. "**Müslüman, Hıristiyan, Êzidi; Barbarlığa Karşı Birleşelim**" ve "**Sessizlik! Kürdistan'da Katliam Var!**" ana pankartlarının arkasında yürüyen kitle sık sık "**Bijî Berxwedana YPG**", "**Bijî YPG**", "**Bijî Şengal**" gibi sloganları haykırdı.

Tekrar Kleber Meydanı'nda toplanılan eylemde HDP Avrupa Parlamentosu ve ATİK'in de içinde olduğu çeşitli kurumlar konuşma gerçekleştirdi.

Reims

16 Ağustos Cumartesi günü **Demokratik Kürdistan Merkezi-Reims** tarafından gerçekleştirilen yürüyüşe şehirdeki **Êzidiler**, Halkların Evi Derneği, **Sosyalist Parti** ve Partizan da katıldı. Reims şehrinde ilk defa düzenlenen böylesi bir yürüyüşe ilgi yoğundu.

Basel

"**Ortadoğu'da IŞİD ve emperyalistlerin topyekün saldırılarına karşı!**" sloganıyla **İsviçre Kürt Toplum Merkezi**'nin 16 Ağustos günü düzenlediği yürüyüş yaklaşık iki bini aşkın bir katılımı gerçekleşti.

Eyleme Partizan'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kurum katıldı. Yapılan konuşmalarda "**İnsanlık dışı bu katliama karşı Şengal'in direnişi dünyadaki halkların direnişi olmuştur. Bu katliamlara destek veren tüm ülkeler yargılanmalıdır**" denildi.

Nürnberg

Medya Volkshaus'un çağrısı ile Jakobsplatz'da başlayan yürüyüş çarşı caddelerinden geçilip tekrar Jakobsplatz'da son buldu.

Yürüyüşün başlaması esnasında bayrak açmak isteyen Barzani ve KDP taraftarlarına Êzidilerden tepki geldi. Eyleme Partizan ve ATİK'in de aralarında bulunduğu çok sayıda kurum katıldı.

Sömürü ve talanın sonucu olarak su krizi

Emperyalist tekeller, su kaynaklarını ele geçirmek için birçok ülkede yağma ve talana başlamış durumda. Suyun ticarileştirilmesini öngören yasalar halihazırda yürütülmekte/hazırlanmaktadır.

Uzunca bir süredir, belli şekillerde su sıkıntısından bahsedilmekte ve devamlı yağışların istenilen düzeyde olmadığı belirtilerek "bu sene de böylü oldu" denilmektedir. Bugün Ortadoğu'da petrol alanlarının denetimi ve transferi noktasında yürütülen bir dizi tartışmanın ilerleyen dönemlerde su konulu olacağı kesin. Öte yandan savaşta ciddi bir silah olarak kullanılagelen su, Ortadoğu'da jeostratejik bir noktada durmaktadır.

Kuraklık giderek artarken gelinen aşamada nelerin yapılacağından çok su kaynaklarının denetim altına alınması gibi bir durum söz konusu. Ortadoğu bu yıl, 1970'lerden günümüze en kurak dönemi yaşamaktadır. Özellikle Ürdün, Lübnan, Türkiye, Irak ve Suriye'de kurak dönem nehirlerde su seviyelerinin düşmesine neden olmuş, tarım sektörüne zarar vermiştir. Kurak geçen bu dönem sürecinde de yeraltı suları yoğun olarak kullanılmaktadır. Öte yandan bu sorunlar Ortadoğu ekseninde devam eden politik krizler nedeniyle giderek artmaktadır.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki hamlelerinin altında yatan bu pazarın denetimini ele almak iken her hamlenin kapitalizmin karakteri gereği bir krizin üretilmesine neden olduğu akıldan çıkarılmamalı. Yeraltı kaynaklarının azgınca kullanımı yeraltı yenilenebilir kaynakları etkilerken toprağın verimliliğini ve su tutabilme oranını da düşürmektedir. Ortadoğu'nun yaşamış olduğu su krizi kapitalizmin, doğanın tahribatına dönük politikaları ile sınırlı değildir. Hiç kuşkusuz doğanın yağma ve talanı ile iklimsel değişiklikler sonucu kuraklık oluşumu bir gerçektir. Ama yukarıda da bahsettiğimiz üzere kuraklık aynı zamanda pazarlara dönük ambargo uygulamalarının bir sonucu olarak da ortaya çıkmaktadır.

Emperyalist bir politika olarak su krizi

Ortadoğu petrolünün önemi bir yana bu doğrultuda yaratılan su krizleri Ortadoğu'nun başlıca sorunlarından-

dır. Emperyalist tekeller, su kaynaklarını ele geçirmek için birçok ülkede yağma ve talana başlamış durumda. Suyun ticarileştirilmesini öngören yasalar halihazırda yürütülmekte/hazırlanmaktadır.

Örneğin Dicle ve Fırat nehirleri Türkiye Kürdistanı'ndan başlayarak Suriye ve Irak üzerinden denize dökülmektedir. Ancak TC, gerillaya karşı katliam politikaları ve Ortadoğu üzerinden yetki kazanmak adına "bu kaynaklar üzerine bölgenin ekonomisini kalkındırıyoruz, istihdam sağlıyoruz" bahanesi ile 20'yi aşkın baraj inşa etmiş bulunmaktadır. İnşa edilen barajlarla birlikte bu kaynaklardan Suriye ve Irak yararlanamıyor. Doğallığında Suriye ve Irak açısından tarımsal üretim ciddi bir kriz ile karşı karşıya. 2007'den bu yana Suriye ve Irak ile devam eden su krizi gelinen aşamada, özellikle TC'nin Suriye politikası kapsamında daha da şiddetlenmiş durumdadır.

Yeni kaynak arayışına giren Irak ve Suriye, yeraltı su kaynaklarının kullanımını artırdı. Colorado Üniversitesi'nin yapmış olduğu açıklamaya göre 2003 yılından bu yana yeraltı su kaynaklarının kullanımını 144 bin metre küp'ü buluyor. Bu rakam hemen hemen Ölü Deniz'in suyuna eş değer. TC, Ortadoğu hayalleri kapsamında bu durumu bir koz olarak kullanmaktadır. Emperyalist yağma ve talanın bir ürünü olarak Ortadoğu'da devam eden saldırılar birbirini tetikleyen birçok sorunu da beraberinde getirmektedir.

Şimdilerde petrol krizi ile süren saldırılar ilerleyen süreçlerde Ortadoğu halklarını yeni saldırılarla karşı karşıya bırakacak. Kuşkusuz, bu durum karşısında yine küresel ısınma vb. ifadeler kullanılarak emperyalist saldırganlık gizlenmeye çalışılacaktır. Öte yandan IŞİD'in Dicle ve Fırat üzerinde hakim olma hevesi çevre ülkeleri bu kriz kapsamında muhtaç konumuna getirmektedir. Örneğin bugün IŞİD Irak'ta ele geçirdiği bölgeleri korumak için Irak merkezi devletini kuraklığa mahkum

etme ya da su altında bırakma gibi bir tehdit ile karşı karşıyadır.

Fırat-Dicle havzası Ortadoğu'nun önemli su havzalarından olup ortalama yılda 84 milyar metreküplük debisi bulunmaktadır. Bu rakam Nil nehri'nin yıllık ortalama akımıdır, kıyıdaşları Türkiye, Suriye ve Irak için enerji, gıda ve içme suyu kaynağı olarak büyük önem arz etmektedir. 1950'li yıllardan itibaren kıyıdaş ülkeler havza sularını geliştirmeye başlamıştır. Havzada nüfus artışı, kentleşme, tarım, sanayi faaliyetleri ve dönem dönem yaşanan kuraklık, su kaynakları üzerinde miktar ve kalite bağlamında baskı yaratmaktadır. Su kaynakları açısından çok da zengin olmayan bir bölgede bulunan havzanın suları kıyıdaşların ilişkilerinde öncelikli politika olmuş ve ülkelerin ilişkilerinde işbirliği veya çatışmaya neden olmuştur.

IŞİD, özellikle Bağdat'ın ve ülkenin güneyinde yaşayan Şiilerin suya erişimini engellemek için bölgeye su sağlayan su yapılarını bir araç olarak kullanabilecektir. IŞİD, Suriye sınırları içerisinde, Fırat nehri üzerinde bulunan Al-Raqqa barajını kontrol ederken, Irak sınırları içerisinde Fırat nehri üzerinde Nuamiye barajını, Dicle nehri üzerinde ise Musul barajı çevresini ve Bağdat'ın batısında yer alan Samarra barajını kontrol etmektedir.

En az petrol kaynakları kadar önemli bir kaynak olan Fırat ve Dicle sularının Suriye ve Irak'ta büyük bir kısmı IŞİD tarafından kontrol edilmektedir. Bu durum IŞİD'e stratejik üstünlük sağlamaktadır. Fakat bir taraftan da Suriye'nin ve Irak'ın güneyinin su ihtiyacının karşılanmasını doğrudan etkilemektedir. Su yokluğunun söz konusu bölgelerde tarım ve enerji üretimini etkileyeceği kesindir. Her ne kadar çatışma ve savaş ortamından başka bir yansıması olmayan Ortadoğu'da Irak ve Suriye, su kaynaklarını (desalinasyon, atıksuyun tekrar kullanımını gibi...) değerlendirmek üzere çalışmalar yapmaya başlamıştır. Bu noktadaki ilişkilerin yanı sıra IŞİD'in bölgesel gücünün kırılması ve su kaynaklarında denetimin tekrar ele alınması için bu iki ülke askeri işbirliği anlamında görüşmeler de başlatmıştır.

ABD'de siyahilere saldırılar sürüyor

H. Merkezi: ABD'nin St. Louis'in Ferguson semti sakinleri, **Michael Brown** isimli siyahi gencin 9 Ağustos Cumartesi gecesi teslim olmasına rağmen polis tarafından öldürüldüğü yer başta olmak üzere birçok noktada protesto eylemlerini devam ettiriyor, polis de saldırısını...

Polisin protestolara saldırmasının ardından yaşanan çatışmalar nedeniyle tatildeki ABD Başkanı **Barack Obama**'nın basın toplantısı düzenlediği olay sonrasında, çoğunluğu siyahi öfke-

li halka başka kentlerden ve beyazlardan da destek geliyor. Yer yer trafiği kapatan kitle ellerini yukarı kaldırarak "**Ellerimi kaldırdım, beni vurma**", "**Michael için adalet**", "**Adalet yoksa barış da yok**" sloganları attı.

ABD Adalet Bakanı **Eric Holder**, çıkan olaylara müdahalesi sırasında polisin askeri teçhizat kullanmasını eleştirerek bunun "çelişkili mesaj" gönderdiğini belirtti. Ancak bize Türkiye'den de tamdık gelecek "yetkili mesajları" ABD mesajları da gecikmedi. Holder yaptığı yazılı açıklama-

mada, olayların meydana geldiği Ferguson sokaklarında yaşananların böyle devam edemeyeceğini, protestoların büyük çoğunluğu barışçıl olsa da insanların şiddet eylemlerine başvurmasının da hoş görülmemeyeceğini söyledi.

KOLEKTİF AKLI YARATALIM, KOLEKTİF İRADEYİ HAYATA GEÇİRELİM!

Bir proletarya partisi olmadan gerçek anlamda sömürü ve zulümden kurtuluş mümkün değildir. Bu parti olmadan işçiler, ezilenler kurtuluşları için bir çatı etrafında biraraya gelip, mücadele edemezler. Ve o muzaffer kurtuluş gününü göremezler. Ancak elbette bu partinin ezilenleri örgütlemesi hiç de kolay olmuyor. Sayısız zorluk ve engelle karşılaşılır. Dış engeller ve zorlukların başında kendisini şiddet temelinde her yerde ve her alanda örgütleyen devlet ve onun temel kurumlarının başında olan daimi ordu gelir. Dış düşman varlığını sürekli bir şekilde güçlendirmek zorundadır. Devlet ve ona ait temel kurumlar örgütlenme biçimlerini, hareket tarzını her süreç ve dönemde sürekli bir şekilde yenileyip düzenler, sınıf savaşımında daha avantajlı ve önde bir durum almaya çalışır. Proletarya partisi hem dış düşmanla hem de kendi içindeki düşmanla sürekli bir şekilde mücadele ederek örgütlenmeye çalışır. Bahsini ettiğimiz iç zorlukların ve engellerin yabana atılır olmadığını bilmek gerekir.

Sınıflı toplumun bağrından, derinliklerinden çıkıp proletarya partisine katılan faaliyetçilerin değişimi, dönüşüp devrimcileşmesi kolay gerçekleşmemektedir. Sayısız biçimde ve farklı durumlarda direnç gösterilmekte, çeşitli nedenlerden dolayı süreç uzamaktadır. Her birimiz okul, iş, aile, arkadaş ortamından fiziki olarak kopup gelsek bile geldiğimiz yerin düşünsel-duygusal-alışkanlıklar dünyasından kolay kopamıyoruz. Bir yandan proletarya partisini yaşarken diğer yandan geldiğimiz sınıfın, kopamadığımız çevrenin-ortamın, geçmiş dünyamızın izlerini taşıyoruz. İki farklı dünyayı iki farklı yaşamı ve ortamı aynı anda yaşamaya çalışıyoruz.

Hem örgüt içindeyiz hem de dışında. İki ayak bir pabuçta olunca da ayakta durmakta ve yürümekte zorlanıyoruz. Sahte-aldatıcı-yanıltıcı-ışıltili özgür yaşam ideolojik olarak sıkıntılı süreçlerimizde sürekli bir şekilde bizi eskiye doğru çekiyor. Düşünsel ve duygu dünyamız eskide, anılarda, önceki yaşamın sokaklarında dolaşıp duruyor. Bir bütün olarak eski yaşamdan, alışkanlıklarından, içinden kopup geldiğimiz ortamdaki düşünsel ve duygusal olarak kopamıyoruz. Dolayısıyla kendimizi bir bütün olarak örgüt yaşamına vermekte de sorunlar yaşıyoruz.

Yani fiziki olarak eskiden-geçmişten kopmak yeterli olmuyor. Düşünsel-duygusal kopuş tam anlamıyla gerçekleşmediği için proleter örgütün görev ve sorumluluklarına onun kurtuluş dünyasına bir bütün olarak kendimizi veremiyoruz. Sürekli iç çelişki ve çatışma yaşıyoruz. Eski yaşamla yeni yaşam, eski düşünce-duygu-alışkanlıklarla yeni düşünce-duygu-alışkanlıklar arasında bocalıyoruz. Yeni görevlerini

unutan, yaptığı hataları tekrar eden, örgüt dışı yaşamda dolanıp duran bir durumu tekrar tekrar yaşıyoruz kimi dönemler. Bedenimiz örgüt içinde, düşünce ve hareketlerimizin örgüt dışında olduğu dönemler olarak isimlendirilebiliriz bu dönemleri.

Bireysel yaşamla kolektif yaşam, üretimsiz, düzensiz, dağınık-disiplinsiz, gevşek bir yaşamla üretken, disiplinli-sıkı-düzenli bir yaşam arasında sürekli bir şekilde çatışma yaşanır. Eleştiri-uyarı-hatırlatma-dikkat çekme-eğitim-devrimci pratiğe rağmen küçük burjuva yaşamdan kopuş, terk ediş yeterli düzeyde yaşanmıyor. Bundan dolayı ne yardan ne de serden vazgeçebiliyoruz. Güçlü bir vazgeçiş olmadığı için bilinçli ve güçlü bir tercih yapılamıyor. Düşüncelerde dağınıklık-kopukluk-ilişkisizlik yaşanıyor. Görevlerde unutma, kendini göreve tam verememe, yoğunlaşım verim ve istenilen sonuç alamama durumu yaşanıyor.

Eleştiriler karşısında önce anlaşılmasız bir direnç gösterme sonra süreç içinde adım adım parçalarda kabullenme ancak bütünde bir türlü kabullenmeme durumu yaşanabiliyor.

Kendisinden kaynaklı olumsuzluklara neden olan eleştirileri kabullenmek düzelme için yoğunlaşım, adımlar atmak yerine nedenleri dışında aramak, kabullenmemek için bahaneler üretmek, nedenler arama tutumlarına girmek de örnekler arasında. Olumsuzlukların, hataların nedenlerini dış koşullarda ve yerlerde, üst-alt bileşenlerde ya dışındaki yoldaşlarda arama tutumuna gitmek, hataların nedenlerini kendisinde aramak, kaynaklarını bulup ortaya çıkarmak ya da devrimci sorgulamayı dürüst ve namuslu bir şekilde kendisinden başlatmak, düzelme değişme devrimcileşmenin yol ve yöntemlerini arayarak güven verici ciddi adımlar atmak yerine, bahanelerin ve dış nedenlerin peşinde dolanıp durmak vb.

Kolektifin görev ve sorumluluklarına ciddiyet, dikkat ve duyarlılıkla yaklaşmak, beraber çalıştığı yoldaşları öz-

neleştirip, geliştirmek, ilerletmek yerine tersini yapmak... Kolektif bir tarzda çalışmak yerine geldiği yerin alışkanlıklarına uygun bir şekilde sürekli bir şekilde tek başına görev yapmaya çalışmak... Grup çalışmasını savsaklamak, sürekli bir şekilde yoldaşlarla birlikte uyum ve çalışma sorunu yaşamamak... Geçmiş yaşamında grup halinde disiplinli çalışma alışkanlığının olmaması sonucu grup içinde bile tek başına iş yapmaya çalışmak... Her işte ve görevde sürekli bir şekilde "kendine göreci" bir tarzda kafasına göre "takılarak", bireysel hareket etmek... Kendine aşırı güvenden dolayı örgütü-sorumluları-yoldaşları küçümsemek... Sorumlulara-yoldaşlara güvenmemek, onları küçümsemek, örgütün doğrularına güvenmek yerine kendi bildiği doğrulara daha fazla güvenmek ve inanmak... Ben bilirimci ve kendine göreci kendine aşırı güven duymak, örgüt içinde sürekli bireysel hareket etme-örgüt dışı davranışlarda fazlasıyla bulunmak... Kolektifin doğrularını ilke ve kurallarını bilip anlamamaktan kaynaklı, güvenmemek, kendi doğrularına güvenmek ve kendine göre hareket etmek...

Örgütü bireylere indirgeyerek örgüte bakmak... Pratik ya da politik yanı zayıf olduğunu düşündüğü yoldaşları küçümsemek, sorumlu olarak görmemek, onları kabullenmemek... Örgüt bilincinin zayıf olmasından dolayı örgütü kafasında bir yere oturtamamak... Örgütlü hareket etmek-davranmak yerine bireysel hareket etmek, davranmak... Geldiği yerin yaşam tarzını-davranışlarını-ilişkilene biçimini-alışkanlıklarını-dilini-üslubunu örgüt içine taşımak. Örgüt dışı düşünme yaşam-davranmadan kurtulamama...

Kendisini bir bütün olarak devrimci eğitime verememek, doğru bulmadığı kafasına yatmadığı şeylere ses çıkarmayıp, kabul etmiş gözüküp aslında kabul etmemek... Hemfikir olduğunu gösterip, kendi bildiğini okumak... Ortaklaştığımız gösterip ayrı düşüncelerini pratiğe uygulamak. Bu tür durumlarda bizler kolektif karşısında kendi düşün-

celerini tartışacak, savunacak durumda olmadığımız için onun düşüncelerini kabul etmiş görünsek de içimizde sorunlar yaşamaya devam edebiliriz.

Tüm bunları peşpeşe sıraladığımızda bir ucubeyle karşı karşıya olduğumuzu düşünebiliriz. Ancak kendi pratiğimize, düşünüş tarzımıza üstünkörü bir bakışla dahi bizzat kendimizden birşeyler bulabiliriz bu olumsuzluklar listesinde. Belki de sıklıkla aldığımız bir eleştiri vardır burada. Sözün kısası daha iyi devrimciler olmak ve Proletarya Partisi'nin başarı ve zaferleri için bu ucube yanlarımızı tespit edip bunu kolektifle tartışarak gidermek zorundayız. Ya da belki ondan da önce daha iyi devrimciler olmak iddiamızı yenilemek ve Proletarya Partisi'nin başarı ve zaferini yaşamın merkezine oturtmak... Tüm bu pratiklere son vermenin ve üstesinden gelmenin yegane yolu, kolektif akıl ve iradenin hayata geçirilmesi çabasını artırmak ve kolektifin müdahalelerine açık olmaktır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cemil Oka: Militanlığın, kararlılığın ve cesaretin sembolü olan Oka, bir generalin çocuğu olarak 1954 yılında Eskişehir'de dünyaya geldi. Mit Generali Nazif Oka'nın oğlu olmasına rağmen safını halktan ve devrimden yana belirledi. Kısa sürede öne çıkarak askeri konulardaki yeteneklerini birçok askeri eylemde gösterdi. Armenak Bakır'ın Buca zindanlarından kaçırılma eylemi, halk düşmanlarının cezalandırılması, kamulaştırma eylemi ve askeri birçok eylemde görev aldı ve yönetti. 27 Ağustos 1977 tarihinde yaralı olarak girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Cemil Çelik: Sivas Banaz'ın dağ köylerinden birinde dünyaya geldi. Gözükaralığı ve defalarca kalabalık faşist grupların arasına dalıp sokak sokak kovalayışı nedeniyle MHP'li faşistlerin korkulu rüyası olmuştur. Cesareti ile tanıyan Çelik, 27 Ağustos 1979 tarihinde sabah işe giderken faşistlerin hâkim olduğu bölgeden geçerken birkaç noktada kurulan bir pusuda arkadan kurşunlanarak katledildi.

Kenan Güzel: 1985 yılında Erzincan'da doğdu. 9 yaşında iken Bursa'ya, ilk ve orta öğrenimini tamamladıktan sonra ekonomik nedenlerden dolayı Avusturya'ya yerleşti. Avusturya'da bağlama hocalığı yaptı. Bu sırada gençliğin sempatisini kazanan güzel, YDG'nin çevresinde düzenlenen tüm etkinliklere katıldı. 28 Ağustos 2001 tarihinde gittiği bir gölde boğularak hayatını kaybetti.

Çeteleşme ve yozlaşmaya karşı sanat silahı

Kartal: Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği, her hafta düzenlediği film gösterimleri ile Gülsuyu halkıyla buluşuyor; halkı yozlaşmaya, uyuşturucuya ve çetelere karşı dayanışmaya çağırıyor.

İstanbul'un emekçi semtlerinden biri olan ve devrimci dinamikleri içerisinde barındıran Gülsuyu, kuşkusuz devlet için büyük bir "tehlke" arz ediyor. Nice devrimcinin çıktığı mahalle, sisteme karşı başkaldırısı ve boyun eğmezliği ile tanınıyor, dolayısıyla devletin politikaları buna göre şekilleniyor. Semtte devlet işbirliğindeki çeteler giderek büyümeye başlarken, uyuşturucu ve yozlaştırma politikaları da devletin saldırılarını tamamlıyor. Tabii kentsel dönüşüm adı altında bölgenin ranta açılmaya çalışılması da göz ardı etmemek lazım.

Zira tepe üzerinde kurulu semt deniz ve adalar manzarasıyla rantçıların iştahını kabartırken diğer yanyla emekçi ve muhalif kesimin dağıtılması, şehrin dışına sürülmesi, semtteki dayanışmanın yok edilmesi planlanıyor. Özellikle geçtiğimiz Eylül-Ekim aylarında yaşanan saldırılar bu durumun bir somutlanması aslında. Çetelerin ve beraberinde polis saldırılarına karşı Gülsuyu halkı mücadeleyi büyüttüğü bu süreç Gülsuyu'ndaki polis-çete saldırılarını özetler nitelikte.

Ancak Gülsuyu-Gülensu halkı devletin baskılarına her zamanki gibi boyun eğmiyor. Nitekim Gülsuyu'na girmemizle beraber duvarlardaki uyuşturucu, çete, kentsel dönüşüm ve yozlaştırma politikalarına karşı yazılmalar başlıyor ve semt içerisinde her duvarı bu yazılmalar süslüyor.

Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği de kültür-sanat cephesin-

den bu saldırılara karşı birleşmeyi; dayanışmayı ve mücadeleyi güçlendirmeyi amaçlıyor. Bu sebeple kendi bünyesinde oluşturduğu kültür-sanat komisyonu ile haftalık film gösterimleri düzenliyor. Komisyonun ve film gösterimlerinin niteliğine dair Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği Kültür-Sanat Komisyonu ile bir söyleşi gerçekleştirdik, sizlerle paylaşıyoruz.

- Film gösterimleriniz ne zaman ve hangi amaçla başladı; içeriği nasıl, aktarabilir misiniz?

-Yaklaşık bir ay önce film gösterimlerimiz başladı. Gülsuyu'ndaki çeteleşme ve yozlaşmaya karşı insanları bir araya toplamak adına yapıyoruz. Halkın katılımı oldukça iyi oldu, biz bu denli ilgi bulmasını oldukça olumlu buluyoruz. Film seçimlerimizi sosyal içerikli filmler üzerinden yapıyoruz. Hatta haftalık film gösterimlerimiz sırasında halk

da kendi taleplerini dillendiriyor filmler üzerinden, beraber belirlediğimiz oluyor. Sadece film gösterimi de yapmıyoruz aslında, gelenlerle sohbet ediyoruz, fikirlerini soruyoruz. Aslında film gösterimleri yapma fikri çete saldırılarının ardından insanların buraya gelmekten korkmasıyla oluştu. Tekrar bir araya gelmek ve bu saldırılara karşı bir şeyler yapma ihtiyacı hissettik ve film gösterimlerine karar verdik. Çetelerin saldırılarından ötürü bir kaygı var, bu kaygıları gidermeye çalışıyoruz. İnsanların aileleriyle beraber buraya gelmesinin önünü açıyor yaptığımız etkinlik. Zaten çete saldırılarının ardından mahalledeki yıkım planları ikinci plana düşmüş durumda kaldı. Biz çeteleşme ile beraber bu sorunu da tartıştırmaya çalışıyoruz. Gelenlerin tepkileri "Bu tarz şeyler yapın, kavgı gürültü olmasın artık" şeklinde oluyor. Dernek olarak bu tarz etkinlikler yapmaya devam edeceğiz elbette, çalışmalarımız sürecek.

Bundan sonraki süreçte de bir araya gelip mahallenin sorunlarını konuşmak, çözüm aramak, hepimizin taşın altına elimizi koymamız için uğraşacağız. Temel planımız bu etkinlikleri sürekli hale getirmek, hepimizin bir arada olması çok önemli.

Gül ve Ali insan haklarını öğreniyor

Bir ödev hazırlamak için kütüphaneye odasında buluşan Gül ve Ali kardeşler ile onlara yardımcı olan Musa Bey'in insan hakları üzerine neşeli sohbeti...

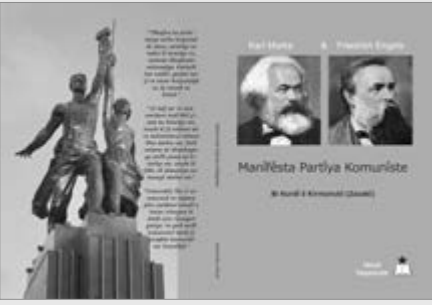
(FİYATI: 7,5 TL)

Komünist Parti Manifestosu Türkçe ve Zazaca çevirileriyle

"Avrupada bir heyula kol geziyor -komünizm heyulası." diyen yazar komünist önderler Karl Marks ve Friedrich Engels'in bu eserinin hem Türkçe hem Zazaca çevirilerini okurlarımızla buluşturuyoruz.

(FİYATI: 7.5 TL)

Osmanlı ve Cumhuriyet Döneminde DERSİM Genişletilmiş 3. Baskı

"Kıyım ve katliama uğramış tüm mazlum halklara" ithaf edilen **Osmanlı ve Cumhuriyet Döneminde Dersim** kitabını bu kez genişletilmiş 3. baskısıyla okurlarımızla buluşturuyoruz.

(FİYATI: 20 TL)

UMUT YAYIMCILIK'tan yeni kitaplar!

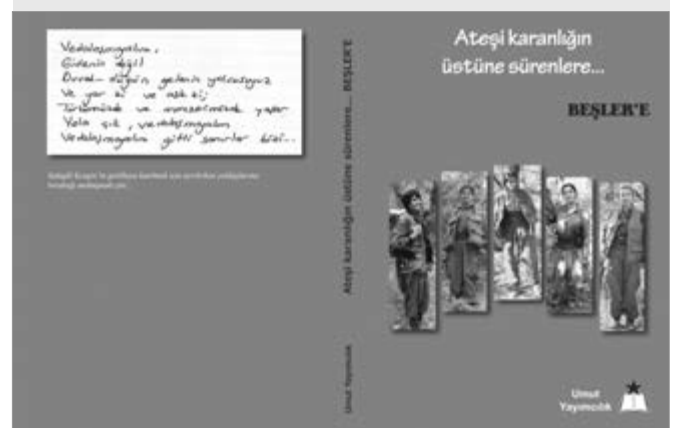
Gezi İsyanı

"Biz diz üstüydük diye büyükler, bize büyük gözükürler. Kalkalım, ayağa dikilelim!" **LENİN**

(FİYATI: 12 TL)

Ateşi karanlığın üstüne sürenlere...

2 Şubat 2011'de şehit düşen 5 Kızıl Karanfil'i böyle andırdık: Ateşi karanlığın üstüne sürenler...

(FİYATI: 12 TL)

SONRAKİ GÜNÜN GETİRDİĞİ TEHLİKELER-2

1989-91 yıkımları ve yarattığı sonuçlar

Ani ve hızlı bir şekilde gerçekleşen 1989-91 yıkımları tarafımızca bilinmektedir. Bu yıkımların nasıl ve neden olduklarına pek çok kez ifade ettiğimizden- değinmeyeceğiz. Yıkımların halklar açısından, emperyalistler ve yeni güç dengelerinin oluşumundaki sonuçlarına pek çok kez değindik.

Bizler, bizi aydınlatacak bir "Brezenski" beklemedik. Tam da bundan dolayı "tarihin sonu" vb. teoriler bizi cezbetmedi. Bizim tarafta olanların "küreselleşme" ile sundukları ve bir bütün solu saran "umutlu" ve "barışçıl" gelecek vaatleri bizleri sarmadı.

Uluslararası güç dengelerinin yıkımının içinden gelenler şunlardı: Sermayenin halen devam eden işçi sınıfına yönelik saldırılarının yoğunlaşması. Dönem açısından batılı emperyalistlerin çeşitli müdahalelerle halkları katledip, ülkeleri parçalayarak yeniden egemen ve paylaşım kavgasının başlaması. Egemen olan batılı emperyalist bloğun eski doğu bloğu ülkelerini egemenliği altına alma girişimleri. ABD'nin tek süper güç ve "gelişmelere" "yön" veren konuma gelmesi.

Egemenlik stratejisi ve çıkmazları

Bu gelişmeler doğrultusunda, ABD'nin dünya egemenliğini hayata geçirmek için fırsat oluştuğuna inanan güç ve akımlar güçlendiler. Ancak bu politika özellikle Irak ve Afganistan'da çelişki ve direnişle karşılandı. Rusya ve Çin'in karşı duruşu, belirleyici ölçüde batı dostu olan Yeltsin'in saf dışı bırakılarak Putin ile güçlü Rusya'nın inşa edilmesi, aynı zamanda Avrupalı emperyalistler Fransa-Almanya ile çelişkilerin keskinleşmesine sebep oldu.

Genel sonuç olarak, bu politika halklarda biriktirdiği öfke dışında çelişki ve çıkmazlarla karşı karşıyaydı. Tam da bu çıkmazlardan dolayı ABD egemenleri Bush-Cheney grubunu dağıtarak yerine Obama'yı ABD başkanlığına getirdiler. Elbette bu ABD'nin hedef ve amaçlarından vazgeçtiği anlamına gelmemekteydi. Gerçek, güç dengelerine bağlı olarak taktiklerin, egemenliklerin ve metotların yeniden biçimlendirilmesi demek oluyordu. Yeniden düzenlemenin temel özelliği, Avrupalı emperyalistlerle ilişkilerin yeniden düzenlenip canlandırılması ve Batılı emperyalist bloğun egemen ve ön-

der role sahip olduğu NATO'nun aktifleştirilmesidir. Diğer amaç ise, karşı ittifakların oluşumunun engellenmesidir.

Ukrayna krizi

İfade ettiğimiz (ve de burada aktarmadığımız) olgularla birlikte, merkezinde Ukrayna krizinin olduğu yeni koşullar şekillenmektedir. Merkez noktada bulunmakta çünkü dünyada değişen dengelerin bundan sonra nasıl şekilleneceğini belirleyecek tüm olguları içinde barındırmaktadır. Sorunu daha kısa, anlaşılır ve basit anlatmaya çalışalım. Kiev'in elde tutulması başta ve esas olarak ABD ve Batı için Rusya'nın stratejik yenilgisi olacakken kendileri için de stratejik zafer olacaktır. Buna karşı Rusya ise, Ukrayna'nın doğu bölgelerinin otonom olmasını ve Ukrayna'nın ise federal bir yapıya dönüşmesini savunmaktadır. Bu, Rusya için nihai zafer olmasa da ilerisi için daha fazlasını elde etmesi noktasında olanak sunacak, bölgede avantajlı olmasını sağlayacaktır.

Burada ara bir çözüm olanağı var mı sorusu (geçici de olsa) ortaya çıkmaktadır. Buna biraz değinmek gerekiyor. Böylesi bir uzlaşmayı herkesten önce Rusya kabul edecek gibi görünüyor -ki nedenlerini daha önceki makalelerimizde ifade ettik-. Benzer durum başta Almanya olmak üzere Avrupalılar için de geçerli. Diğer taraftan, Kiev'de Yanoukoviç'in devrilmesinde rol oynayanlar hiçbir şekilde uzlaşma istememekteler. Çünkü bu uzlaşmada asli rollerinin olmayacağını farkındadırlar. Ukrayna oligarşisi bağlamında ise, her ne kadar batı ile bir olsa da ciddi problem ve ayrışmalarla karşı karşıyadır. Gene de karar verecek olanlar bunlar olmayacaktır.

Böyle bir uzlaşmanın karşısında duran asıl etkenler ABD'de bulunmaktadır. ABD, genel stratejileri çerçevesinde, siyasi, ekonomik, askeri, stratejik anlayışlarını, Rusya sınırında hayata geçirebilecek bir fırsatın olduğuna inanmaktadır. Ukrayna'nın Rusya tarafından kapılması tehlikesini kesin ve nihai olarak aşmak istemektedir. Rusya ile Avrupa arasındaki her tür ilişkiyi (başta ekonomik olmak üzere siyasi ilişkileri) sabote edip sınırlamaya çalışmaktadır. Yaratıkları gerilim içinde Avrupalıları kendi stratejilerine daha fazla bağlamaya çalışmaktadır. Genel olarak Rusya'nın öyle ya da böyle güçsüzeleştirilmesi, zayıflatılması ve dünyaya egemen olma-

amacında en önemli engelin ortadan kaldırılması amaçlanmaktadır...

Kapışma ve müzakereler

Gelişmelerin Doğu Ukrayna'daki çatışmaların gelişim ve çapının kritik ve belirleyiciliğine bağlı olduğunu yazdık. Eğer Kiev, Ukrayna ordusunu yeni kurulmuş ve ağır silahlara sahip olmayan Rus ayrılıkçılar karşısında, taktik olarak kullanabilirse, üstün konumda olabileceğini düşünüyoruz ve de hala düşünüyoruz. Her şeyden önce, Rus ayrılıkçılarda olmayan, Ukrayna ordusunun Batı tarafından sürekli desteklenmesidir.

Buradaki soru, Rusya'nın olası böyle bir gelişme karşısında ne yapacağıdır? Uzlaşma arayışı taktiğine devam mı edecek? Yoksa Rus ayrılıkçıları silah ve "gönüllüler" ile destekleyecek mi? Ya da kendisi "barış gücü" olarak müdahale mi edecek? Son olasılıkla ilgili olarak ne Rusya'nın, Kiev ve Batının neden istemediğine değindik. Sorunun kendisi, Putin'in ne kadar alanının olduğu ve de Batının (ABD) kendisine ne kadar alan bıraktığındadır. Müdahale durumunda bahsi geçen sorunlar ve ABD'nin dayatma planları Putin'in önüne çıkacaktır. Olası bir stratejik yenilginin (trajik Yeltsin dönemi sonrası gibi) Rusya, Kremlin yönetimi ve de Putin'in kendisi için ciddi sonuçları olacaktır. Rusya'nın uluslararası tablo içinde mevcut gücü, yeri ve rolü kesin olarak yara alacaktır. Rusya'yı saran ülkelere de merkez kaç akımlar güçlenecektir.

Zaten sorunun ele alınışında Putin cephesinde ciddi sorunlar bulunmakta. Darbeci Kiev "hükümetinin" defacto tanınmasından, Yanoukoviç başkanlığının yasalığının değerlendirilmemesine kadar olan bir dizi sorun bulunmaktadır. Putin'in esasta Avrupalı emperyalistlerle uzlaşma yollarını bulma umuduyla giriştiği Doğu Ukrayna'daki ayrılıkçılara desteğin kesilmesi, sınırlardaki Rus askerinin geri çekilmesi, Ukrayna "başkanlık" seçimlerinin ve de Porosenko'nun tanınması mantığının ne kadar geçerli olduğu şüphelidir. Bulgaristan, Sırbistan ve Avusturya ile yapılan boru hattı anlaşması, ABD ve Avrupalıların engellerini aşarak hayata geçse dahi, Ukrayna'da yaşanacak yenilginin sonuçlarının karşılığı olmayacaktır. Çin ile yapılan gaz anlaşması ön plandadır ancak bu da sadece sorunun ekonomik yanına yanıt olmaktadır. Bu projelerin stratejik-politik olarak tamamlanıp tamamlanamayacağı sorusu kolay ve basitçe cevaplanabilir değildir. Elbette bütün bunlar ancak nihai sonuçta belirlenecektir. Şu an için kimse ne olacağını bilmemektedir...

Bizleri tehdit eden tehlikeler

Burada tekrar makalenin başında ortaya konan savaş meselesine dönelim. Rusya'nın olası müdahalesi ne kadar tehlike barındırıyorsa, batıların da "kendi yasalarını" dayatmaları dünya barışı için o kadar tehlike barındırmaktadır. Bunu açarsak:

Rusya'nın müdahalesinin hangi teh-

likeleri beraberinde getireceği ile ilgili çok açıklamaya ihtiyaç yok sanırız. Ukrayna ordusunun Rus saldırısına karşı koyamayacağı genel kabul gören bir durum. Böylesi bir durumda NATO dahi Rus ordusuna karşı koyabilecek yeterlikte askeri gücü bölgeye aktarabilir durumda değil. NATO yetkilileri yaptıkları açıklamalarda bu olasılıktan kaçınmaya çalışmaktadır. Çünkü yaşanacak askeri yenilgi çok ağır olacaktır. Fakat bu, karşı koymayacağı anlamına gelmemektedir. Sorun hangi düzeye kadar ve hangi araçlarla karşı koyacağıyla birlikte, sonuç alıcı karşı koyuş olan nükleer silah kullanılması düzeyindedir. Diğer taraftan bu konuyla ilgili olarak ABD ve Batının tam hakimiyetinin ne anlama geleceği sorunudur. Yani, NATO askeri güçlerinin Rusya'nın sınırlarına ve ABD nükleer silah rampalarının Moskova'nın kapılarına dayanması halinde ne olacaktır.

Burada tekrar önceden ifade ettiğimiz savaş dogmalarına geri dönelim.

Ani saldırı ve düşmanın cevap olma süresini en aza indirmek. "Nükleer füze kalkani" üslerinin geliştirilmesi daha saldırgan mantığın ifadesidir.

Kapışmanın Avrupa topraklarında sınırlandırılması, Amerikan topraklarına sızmayacağına garantilememektedir. Çünkü Rusya'nın elinde yeterince olanak mevcuttur. Rusya'nın bu durumu, ABD'nin tehditkarlığının siyasal zemine karşı durmakta ve onun dünya egemenliği için ortaya koyduğu politik yöneliminin önündeki tek engel olarak çıkmasını sağlamaktadır.

Yanıt olma koşulları

Konuya ilişkin daha önceki makalelerimizde bizleri tehdit eden tehlike ve verilecek karşılık konusunu yeterince dile getirdik. Bir önceki makalede ifade edilen tekrarlanması gerekiyor. Ukrayna ve dünya halkları komünist ve işçi sınıfı hareketlerinin yenilgisinin sonuçlarını yaşamaktalar. Bunun sonucunda doğru bir yönelim ortaya koyabilecek güçler bugün ya gerici ya da çıkmaz anlayışlar arasında sıkışıp kalmaktadır. Belirlemeler, kendi içlerinde talep edilen karşı duruş biçimlerini de içermektedir. Koşullar ve dengeler ne kadar olumsuz da olsa, Ukrayna halkının kaderini emperyalist müdahalelerin dışında ve ona karşı belirleme hakkını desteklemeliyiz. Emperyalistler ve sermayenin desteğiyle Ukrayna'da (sadece Ukrayna da değil) yeniden hortlayan faşizme karşı durmalıyız. Savaşı kıskırtan ve hazırlayanlara karşı mücadele etmeliyiz. Aynı zamanda bugünkü koşulların gerektirdiği biçimde işçi sınıfı -devrimci-komünist hareketin yaratılması ve yeniden inşasını öncelikli görev olarak almalıyız.

Bu kaçınılmaz olarak yaşanacak, Ukrayna ve başka Ukraynalardaki gelişmelere karşı sonuç alıcı müdahaleler için ön koşuldur. (Bitti)

* **Vasilis Samaras** tarafından yazılan makale 19/7/14 tarihli YKP (M-L) merkezi yayın organı, *Proletarya Bayrağı* gazetesinde yayımlanmıştır.

Gelecek depremin “öngörüsüyle” rant!

Ağustos 1999-Marmara Bölgesi depremi-Sakarya

Yapılan araştırmada birçok AVM'nin, Rezidans'ın, futbol sahalarının, TOKİ'ye ait konutların yapımı ile kentsel rantta dönüştürülen afet toplanma yerleri olası bir depremde yaşanacak faciyanın boyutlarını da artıracaktır.

Sivas davası, Anayasa Mahkemesi'nde

H. Merkezi: Sivas katliamı davasında verilen zamanaşımı kararına karşı davanın avukatı **Şenal Sarıhan** Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuruda bulundu. Av. Sarıhan Sivas Katliamı Davası'nda yaşam hakkı, adil yargılanma hakkı, etkin başvuru, ayrımcılık yasağı ve toplanma özgürlüğü haklarının ihlal edildiği gerekçesiyle bireysel başvuruda bulundu.

Sarıhan başvuru dilekçesinde planlı ve örgütlü bir şekilde gerçekleştirilen Sivas Katliamı'nda 35 aydın, yazar ve sanatçının yaşamını yitirdiğini, katliamdan geriye aileler ile tanıklara ciddi bir travma kaldığını belirterek, yaşanan acıyı kısmen de olsa hafifletecek bir adil karara ihtiyaç olduğunu vurguladı.

Sarıhan dilekçesinde AİHM'nin Hrant Dink Davası'nda verdiği “devlet yaşatmacılık ödevini yerine getirmedir” kararını hatırlatarak Sivas Katliamı'nda 8 saat süren ve adım adım gelişen olaylarda devletin sadece seyrettiğini dile getirdi.

Dilekçede şunlar da ifade edildi; “Davanın yürüyüş biçimi, sanıkların yakalanması ve olay arkasındaki örgütlerin ele geçirilmesi aşamasındaki edimsizlik yaşamın korunması görevinin ve yaşam hakkının ihlalinin açık örneklerini oluşturmaktadır.”

17 Ağustos depreminde resmi rakamlara göre; 17.480 kişi yaşamını yitirdi, 23.781 yaralandı, 505 kişi sakat kaldı. 285.211 konut, 42.902 işyeri hasar gördü. Resmi olmayan bilgilere göre ise yaklaşık 50.000 ölüm, ağır-hafif 100.000'e yakın yaralı olmuştur. Ayrıca 133.683 çöken bina ile yaklaşık 600.000 kişi de evsiz kaldı. Yaklaşık 16 milyon insan, depremden değişik düzeylerde etkilendi.

17 Ağustos 1999 depremi sonrası Afet Koordinasyon Kurulu tarafından 1999–2003 yılları arasında İstanbul'da olası bir deprem durumu sonrasında afet toplanma alanı olarak 470 yer belirlenmesine rağmen bu 470 yerin 300'ü alışveriş merkezine ve gökdelenlere dönüştürüldü! İstanbul Kent Savunması'nın yaptığı bir araştırma ile afet toplanma yerlerinin sermayeye nasıl peşkeş çekildiğini gösteren bir araştırma yaptı.

Yapılan araştırmada birçok AVM'nin, Rezidans'ın, futbol sahalarının, TOKİ'ye ait konutların yapımı ile kentsel rantta dönüştürülen afet toplanma yerleri olası bir depremde yaşanacak faciyanın boyutlarını da artıracaktır. Boğaziçi Üniversitesi Kandilli Rasathanesi Müdürü Prof. Dr. Mustafa Erdik, Bölgesel Deprem ve Tsunami İzleme Merkezi Açılış töreninde “İstanbul'da depremin ihtimali yüksek. Yıllık ihtimali yüzde 2, yüzde 3 mertebesindedir” diyerek belirtmişti.

Evet, Kandilli Rasathanesi Müdürünün de yıllık % 2 veya % 3 ihtimal verdiği deprem riski yaşanılacak depremden pek uzakta olmadığımızı da ortaya koyuyor. Bu ihtimale yakın deprem tehdidi altındaki diğer iki kenti de örnek veren Prof. Dr. Mustafa Erdik “İstanbul'daki yapıların, her ne kadar düzeltilse de deprem kayıplarını artırıcı husustadır. Deprem için herhangi bir zaman vermemiz söz konusu değil” dedi.

Ama böyle bir deprem olduğunda İstanbul'da 30 bin binanın ağır hasar görüp yıkılacağını öngördüklerini ve can kaybının da buna benzer ölçülerde olacağını belirtiyor. Böyle bir “öngörüye”, yaşanacak can kayıpları ve zarar görececek binalar bilinmesine rağmen bu afet toplanma yerlerinin sermayeye nasıl peşkeş çekildiği halka açıklanmak zorunda.

Ali Sami Yen Stadyumu, Mecidiyeköy bölgesinde insanların toplanma yeri olarak belirlenmişti. Ancak şimdi yerinde Torunlar GYO tarafından yapılan Torun Center yükseliyor. Bilgili Holding tarafından yapılan One Ortaköy lüks konut projesinin yükseldiği alan, mülkiyeti kamuya ait 25 bin metrekarelik ve 185 çadır kapasiteli bir toplanma alanıydı. Kadıköy Bostancı'da 180 çadır kapasiteli afet toplanma alanı olarak belirlenen yerde Pragon Residence bulunmakta.

Kartal'da Rings İstanbul Konut ve AVM projesinin yükseldiği alan, mülkiyeti Samandıra Belediyesi'ne ait ve 441 çadırın kurulabileceği bir afet toplanma alanı olarak belirlenmişti. İronik bir şekilde, bu alanda, 20 Mayıs 2009'da Başbakan Tayyip Erdoğan'ın da katılımıyla Kızılay Afet Tadbikati yapılmıştı. Kadıköy'deki en önemli afet toplanma alanlarından olan ve mahalle halkı tarafından Moda Bostanı olarak ilan edilen alan daha bu hafta İBB ekipleri tarafından otopark yapılmak istenmişti ancak mahalle halkının direnişi üzerine Moda Bostanı kurtarıldı. Taksim Direnişi'nin simgesi haline gelen Gezi Parkı da, büyük bir kısmı betonlaşmış Beyoğlu-Şişli bölgesindeki en önemli afet toplanma alanlarından biriydi. Topçu Kışlası adı altında üzerine AVM yapılmak istenmişti.

Bu yapılaşmaya açılan alanlar dışındaki Acil Eylem Planı başlığında boş alan olarak tutulacağı bilgisi verilen ancak daha sonra yapılaşmaya açılan alanlar: Anthill (Şişli), Starcity Outlet Center (Bahçelievler), Zaman Gazetesi (Bahçelievler), Ağaoğlu MyCity (Bahçelievler), Meydan AVM (Bahçelievler), Sahilpark Veliefendi (Zeytinburnu), Onaltı Dokuz (Zeytinburnu), Ora AVM (Bayrampaşa), Forum İstanbul (Zeytinburnu), Kiptaş Ünalın Evleri (Üsküdar), Kiptaş Tuzla 2–3 Etap Konutları (Tuzla), DAP Royal Center (Maltepe), TOKİ Avrupa Konutları (GOP), Kemalpark evleri (Esenler), Çınar Olimpia Park Sitesi (Bağcılar), Ataköy Konakları (Bakırköy), Capacity AVM (Bakırköy), Selenium Plaza (Beşiktaş), Ortaköy Ermeni Vakfı Arazisi

Nereye sığınacak bu insanlar? Hükümete, Valilik'e Büyükşehir Belediyesi'ne sormak gerekiyor!

Nüfusu gayri resmi olmayan rakamlara göre 20 milyona yaklaşan İstanbul gibi bir metropolde olası bir deprem durumunda, sadece sokakta kalacak insanların geçici olarak kullanılabileceği boş alanlar kriteri üzerinden bile değerlendirdiğimizde, oldukça az ilan edilen boş alan olmasına rağmen bu boş alanların çeşitli biçimlerde sermaye gruplarına verilmesini ve bu grupların da bu alanları istedikleri gibi ticari olarak dönüştürmelerini nasıl açıklayacaksınız?

Üstelik 6306 sayılı afet yasası kapsamında İstanbul'un onlarca mahallesini, bölgesini (ki buna mezarlıklar dahil!) hiçbir bilimsel gerekçeyle dayandırmadan riskli alan ilan ederek buralara rant uğruna el koymanın bahanesini deprem gibi bir doğal afeti kullanarak yaratmanın yüzüzlüğü, riyakarlığı ve yalancılığı hala üstünzudeyken boş alanların sermayeye devredilmesine ne cevap vereceksiniz?

Devrimci Gençlik Köprüsü'ne 4. tabela

H. Merkezi: Devrimci gençler tarafından 1969 yılında Colemêrg-Wan yolunun 20. kilometresinde Zap Suyu üzerine inşa edilen Devrimci Gençlik Köprüsü'nün tabelası 4. kez asıldı.

1969 yılında İstanbul'da yapılmak istenen 1. Boğaz Köprüsü'ne karşı “Kürdistan'ı Anadolu'ya Bağlıyoruz” şiarıyla yapılan Devrimci Gençlik Köprüsü 1999 yılında askerler tarafından PKK'lilerin kullandığı gerekçesiyle imha edilmişti. 2010 yılında tekrar inşa edilen köprü'nün tabelası o günden bu yana 3 kere sökülerek imha edildi. Köprü'nün tabelası Colemêrg Tarım Orkam-Sen tarafından tekrar asıldı.

Gülsuyu çetelerinin duruşması ertelendi

İstanbul: Gülsuyu Mahallesi'nde geçen yaz çeteler tarafından gerçekleştirilen devrimci kurumları hedefleyen saldırılar sırasında katledilen Hasan Ferit Gedik'in davası, Anadolu Adliyesi 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Yoğun polis ablukası altında gerçekleşen mahkeme saat 11.00'da başlarken, salona kimsenin girmesine izin verilmedi. Mahkemede, yargılanan çeteciler ve avukatları duruşma salonuna alınırken katledilen Gedik'in ve yaralanan ESP'lilerin avukatları duruşma salonuna alınmadı.

Savcı Nihat Demir'in hazırladığı iddianamede 15'i tutuklu 35 sanığa yöneltilen suçlamalar toplamında 11 yıl ile 269 yıl arasında değişen hapis ve müebbet hapis cezaları isteniyor. İddianamede Gedik'in öldürülmesi olayında **Mert Kazan**, Ferhat Keleş, **Adem Köşgen**, Ümit Yeşilkaya, **Doğukan Çep**, Emrah Ok, **Ekrem İnalkaç**, Ercan Kütük, **Mete Barış Durak**, Murat Kesgin, **Ercan Çiftçi**, Hasan Taşhan, **Şahin Eren**, Yakup Dalkılıç, **Zafer Turhan**, Mesut Turhan ve **Tarkan İmeçtemur**'un “Kasten öldürme ve öldürmeye teşebbüs” suçunda silah kullanan şüpheliler arasında olduğu, suç aletlerini gizlediği, kimi şüphelilerin ise suçluların kaçması eylemlerinden sorumlu oldukları belirtildi.

Kitlenin öfkesi nedeniyle duruşmayı başlatmaktan vazgeçen mahkeme heyeti duruşmayı ertelerken, kitle ise bu durumu “**Hasan Ferit Gedik ölümsüzdür**” sloganı ile protesto etti.

Dış politikaya güç, Suriyelilere linç!

Türk devletinin Ortadoğu'da rol alma hevesi ve kendisine biçilen misyon gereği yürüttüğü dış politika ciddi anlamda kriz yaşamaktadır. Ortadoğu'nun "emiri" olma hevesi içindeki Erdoğan ise hayallerindeki rolünü (halifelik) kazanmanın derindedir. Bu hevesin sonuçları askeri, siyasi ve ekonomik bir dizi değişim kendini gösteriyor. Özellikle Suriye politikasında gördüğümüz üzere MİT dış politika nezdinde yapılandırıldı, ülkedeki ekonomik pay, dış politikaya harcandı, mühimmat taşındı ve hatta tüm illegal operasyonlar hukuk çerçevesinde güvence altına alındı.

Tüm değişiklikler dış politikanın bir ürünü olarak karşımıza çıkarken gözden kaçırmamamız gereken bir gündem de Suriyeli göçmenlerdir. Halen mülteci sıfatı kazanmayan ve ülkenin birçok yerinde çok zor koşullarda yaşam mücadelesi veren Suriyeliler, şovenizmden nasibini alıyor. "Suriyelilere yardım" için ABD'den alınan 5 milyar dolar "destek" (ABD Dışişleri Bakanlığı resmi açıklaması) açık söylemek gerekirse Suriyeliler için zerre kadar kullanılmadı. Çünkü alınan destek Suriyeli mülteciler için değil dış politikadaki ekonomik ihtiyaçları gidermek içindi.

Hal böyle olunca savaş mağduru birçok Su-

riyeli, ülkenin birçok yerinde emperyalizm ve onun yerli uşaklarının onlara reva gördüğü kadarı yaşıyor. Konuşulması gereken esas nokta son dönemlerde gerçekleştirilen linç ve girişimlerdir. Şovenizme bulanmış toplumsal algı neticesinde birçok ekonomik ve politik argümanla provokasyonlar yapılmakta ve linç ve saldırıların önü açılmaktadır. Özellikle Antep'te patlak veren ve ülkenin birçok yerine yayılan linç girişimleri kabul edilemezdir.

Suriye'deki Alevi katliamlarından kaynaklı ülke içindeki azımsanmayacak Alevi kesim bugün savaş mağduru Suriyeli mülteciler için "terörist", "İŞİD", "Nusra" gibi ithamlarda bulunmakta ve saldırıları kendi nezdinde meşrulaştırmaktadır. Öyle ki bugün Suriyeli mültecilere Çukurova bölgesinde Nusayriler tarafından ekme bile satılmamaktadır.

5 milyon Suriyelinin yurtlarını bırakıp başta Türkiye ve Ürdün olmak üzere dünyanın dört bir tarafa yayılmalarına yol açan savaşın esas sorumluları başta ABD olmak üzere, Türkiye, Ürdün, Katar, Suudi Arabistan gibi bölgesel uşaklardır. Özellikle Türkiye nezdinde kaygı verici bir pozisyona gelen linç girişimleri medya tarafından provoke ediliyor.

İnsani gerekçelere dayandırılmış, emperyalist emellere "insani yardım" süsü verilerek işletilen Suriye politikası esasında Suriyelilerin kölelik benzeri çalışma koşulları, fuhuş, evsizlik, şiddet, açlık ve kötü yaşam koşullarına terk edilmeleri anlamına gelmektedir.

Suriyeliler sürgün ediliyor

Antep'te bir ev sahibinin Suriyeli kiracıları tarafından öldürülmesiyle başlayıp üç gün süren çatışmalardan sonra, valilik, kentteki Suriyelileri "güvenlik" gerekçesiyle başka şehirlerdeki kamplara götürmeye başladı. Konuya ilişkin yapılan açıklamada ise olayın "dış mihraklar" tarafından organize edildiği belirtildi. Zaten her ne olursa olsun dış mihraklar göndermesi ile kendini aklamaya çalışan devlet dış politikanın titizliğini koruma derdine düşmüştür.

Valilik kararıyla ilk etapta 400 kadar Suriyeli aile başka kentlerdeki kamplara götürüldü. Sürgün edilen Suriyeliler için özellikle İstanbul'da inşa edilecek kamplarda kalacak olanların ciddi anlamda insani bir kriz ile karşı karşıya kalacaklarını tahmin etmek zor olmasa gerek.

"Halk tedirgin oluyor, parklara, AVM'lere gidemiyor. Kayıtlı 5 bin Suriyeli aracı olduğu söyleniyor. Halk trafikten de şikâyetçi." "Önceden geldiklerinde paraları vardı, kiralari ödeyebiliyorlardı ama artık ödeyemiyorlar. Eskiden 3+1 dairenin kirası 300 TL idi, şimdi 1000 TL oldu. Kenar mahallelerde de kiralar 150 TL'den 350 TL'ye çıktı. Boş yer kalmadı" şeklinde gerekçelerle gerçekleştirilen saldırılar gösteriyor ki, bu saldırıların temelinde ciddi oranda ekonomik politik etmenler yatmaktadır.

Filistin halkına destek yürüyüşü

İstanbul: Filistin'e Özgürlük İsrail'e Boykot Girişimi, 16 Ağustos günü İsrail ile yapılan 12 askeri anlaşmanın iptal edilmesi talebi ile Fatih Sarayhan Parkı'ndan Aksaray Metro girişine yürüdü. Sarayhan Parkı'ndan başlayan yürüyüşte "Gerçek bir tavır istiyoruz" yazılı pankart açılırken Filistin halkıyla dayanışmaya çağırılan sloganlar atıldı.

TC devletinin İsrail'e verdiği desteğin bir an önce durdurulmasının talep edildiği eylemde TC'nin İsrail ile işbirliği halinde olduğunu vurgulanarak "İsrail'e kalkan olan, İsrail ordusu ile karlı ticaret peşine koşan, bu ticarete göz yuman, İsrail'le tatbikat yapan bir iktidar Filistin'e dost olamaz; Bu askeri anlaşmalara, bu kanlı ticarete, bu kanlı işbirliğine son verin!" denildi.

Sınırdaki 3 çocuk öldü

H. Merkezi: İHD Amed Şubesi, İŞİD saldırıları sonucu Türkiye'ye göç eden Ezidilerin durumunu tespit etmek için Şirnex'in Silopi ilçesi ve Kürdistan Bölgesi'nin Zaxo kentinde incelemelerde bulundu. Hazırlanan raporda, Silopi'deki Ezidilerin ihtiyaçlarının belediyenin imkânları ile çözüldüğü, yaklaşık 400 kişinin de sınırdaki bekletildiği belirtildi.

Raporda aileleri ile birlikte yol kenarında bekleyen 3 çocuğun susuzluk nedeniyle sulamada kullanılan suyu tükettiği, bu nedenle ishal olduğu ve yaşamını yitirdiği belirtildi. Raporda acil önlem alınmazsa ölümlerin daha da artacağı belirtildi.

Adı, idam edildiği meydanda!

H. Merkezi: Şeyh Said ve arkadaşlarının Amed'de idam edildikleri meydan olan Dağkapı Meydanı'nın ismi değiştirilerek Şeyh Said Meydanı yapıldı. Amed Büyükşehir Belediyesi'nin 12 Ağustos günü gerçekleşen Ağustos ayı belediye meclis toplantısında gündeme getirilen isim değişikliği oy birliğiyle kabul edildi.

Şeyh Said'in 1925 yılının 15 Şubat'ında Amed'in Piran ilçesinde liderlik ettiği isyan kısa sürede Bingöl, Elazığ çevrelerine yayıldı ve Şeyh Said 46 yoldaşıyla beraber aynı yıl yakalanarak 29 Haziran 1925'te Amed Dağkapı Meydanı'nda idam edildi. Şeyh Said'in torunu Abdulilah Fırat, Said ve beraber idam edilenlerin mezarlarının Dağkapı semtinde bulunan Orduvi karşıdaki Levent Askeri Lojmanları bahçesi ve inşa edilen hastanenin arkasındaki boş alanda olduğunu tahmin ettiklerini söylüyor.

İzmir'de Alevi mezarlarına çirkin saldırı

H. Merkezi: İzmir'in Selçuk ilçesi Zeytinköy Mahallesi'nde Alevilere ait 35 mezar, kimliği belirsiz kişi veya kişilerce tahrip edildi.

Olaya tepki gösteren köylüler, mezar taşlarının, mezarlığı temizlemekle görevli 20 civarındaki mahkûm tarafından kırıldığını öne sürdü. Suçlamaları kabul etmeyen mahkûmlar ise saldırının kendileri mezarlıktan ayrıldıktan sonra yapıldığını belirtti.

Em ji Êzîdiyan destê xwe bixînin bi kevîran!

“Li çiyayê şingalê her êzîdiyêk xwedî çîrokeke xemgîn e. hindek ji wan di bin termên gulebaran kirîne destê xwe bi jîyanê ve girêdan e. hindek ji wan li paş xwe dê, bav, xwişk û bira-yên xwe hiştine û xwe rizgar kirine. hindek ji wan di rêya mirinê de jî-yana xwe ji dest dane û ji hezkiriyên xwe dûr ketine. Çîrokên wan yênxemgîn weke zerbeke giran li ser suretê min digêr e.”

Li ser sureta me zerbeke giran: Şingal

Peyamnêra ANFê nivîsa xwe ya behsa çîroka zilma li Şingalê dike bi van hevokan dide destpê kirin. jîyanake wisa bi fikirin ku hun dikevin bin termên gulebaran kirî û rizgar dibin, jî-yaneke wisa ku dema hun li rêya yênxemgîn hatine qetilkirin digirîn zilma li ve rast tê û hun jî dibin qurbanî. Ev çend hevokê wehşetê û zilma li Şingalê bi destê DAIŞê tê kirin radixe ber çavan û rastiya vê zilmê weke zerbeyekê li suretê me dixê.

Yên ku j ber zilm û wehşedê bi derfetên xwe rizgar bûne niha li çar aliyên cihanê belav dibin. Gellek caran koçberiya wan dibe sedema jîyana wan û di dema koçkirinê de di mirin. Bi

sedan kes ji ber birçîbûn, tîbûn û şert û mercên ne baş mirin û hê ji di mirin. Ji bo yênxemgîn ji çîrokên koçberiyê destpê dike, koçberiyêke dijwar ber bi warên kurdistanê yênxemgînê dihar.

Şingal çawa li kêleka me be, em jî li kêlake Şingalê ne. Êzîdiyên ku ji ber zilmê ji Şingalê derketine ya tînxemgînê Kurdistanê Tirkîyê yan jî diçin bajarên rojavayê Tirkîyê. Yênxemgînê ku pasaporta wan hene dikarin ji sînorê daxilî Tirkîyê bibin. Yênxemgînê ku pasaporta wan tine, yênxemgînê derfetên xwe di rêyên çiya de xwe di gehînin Tirkîyê û ew jî ji kes û karên tînxemgînê di dîr xistin. Bi hizaran Êzîdiyên bê pasaportê û heta niha çareseriyek ne dîtine, li ser sînorê bendê ne ku ji bo wan rêyêke çareseriyê were dîtin.

Êzîdiyên ku hatine bakurê kurdistanê pîrranî li bajar û navçeyên weke silopî, wêranşar, Midyat, Mêrdîn, Amed û Batmanê hatine bi cih kirin. beşek ji wan jî berê xwe dane bajarên Tirkîyê yênxemgînê weke Aksaray û İsparta.

“Heke pasaport nebe vegere û bimire!”

Gorî agahiyên nivîskar Ozgur Amed dide, ji wan Êzîdiyên ku ji sînorê derbas bûne 2500 kes

li navçeya silopiyê ne û exlebeyiya wan jî bi pasaportê derbas bûne. Di nav wan malbatan de malbatên wisa hene ku ji ber arîşeya nebûna pasaportê dayîk ji sînorê derbasbûne lê zarok li aliyê din mane.

1000 Ezîdî li Silopiya bi alikariya xelkê devere li malan hatine bi cih kirin, yênxemgînê di kampa dimînin. Weke gellek bajarên bakurê Kurdistanê li Silopiyê jî ji bo rêkûpêk kirina karên penaberên Êzîdî navend hene. Navendên jî bo penaberan hatine ava kirin karên kordînasyon û rêveberiyê bi cih tînin. Xwendekarên beşa tenduristî û bijîşkê her dem li wê derê hewil didin ku ku arîşeyên malbatan yênxemgînê tenduristiyê çareser bikin lê belê malbat jî ber nebûna nasnameyan nikarin ki nexweşxaneyê derman bibin. Lê dewlet dikare bi hêsanî meseleya nasnameyan çareser bike. her ciwaq wehşeta ku rûdaye li ber çavan be jî, dewlet tenê binkeyêke xwendekarên jî bo penaberan dabîn kiriye û helwesta qaymeqamê silopiyê jî weke şîrîkê û mişterekê vê qetlîamê ya rastî helwesta dewletê jî dixê ber çavan.

Em destê xwe bixînin di bin hemû kevîran!

Rewşa Silopiyê jî fêmkirina helwesta dewletê weke nimûneyekê ye. hê pîrsgireka penaberên suriyê li holê dîsekine, niha jî êzîdî jî ber zilmê di revîn û berê xwe didin welatê me.

Em hemû şahidin û li kolanan dibînin ku penaberên suriyê çawa jî

dojehekê fîlitîne û ketine dojeheke din de. Karê parsekiyê bûye karekî asayî jî bo penaberên Suriyê, li aliyên jinên jî ber şerê Suriyê reviyane, bûne armanca destdîrejî yê. Li ser van hemûyan di demên dawî de penaberên Suriyeyî bûne hedef û armanca êrişên nijadperes. Li ser van mijaran aliyên şoreşger û demokrat aşkereye ku berpirsiyariya xwe bi cih ne aniye. Ji bo ku Êzîdiyên jî ber şerê revine jî van bûyerên ne baş nejin divê herkes berpirsiyariya bîne cih û destê xwe tîxe bin kevîra. Hem jî bo penaberên Suriyê hem jî ji bo başkirina rewşa penaberên êzîdî li derdora me çiqas kevîr hebin divê me destê xwe tîxin bin van kevîran.

Pîştgiriya bi gelê êzîdî re jî bo me hem erkeke dîrokî, wezîfeyêke hêja û hem jî qasî em şerê DAIŞê bikin girîng e. alikariya bi êzîdiyan re tê wateya şerê bi komên çeteyên DAIŞê re. Heke em ku bixînin ciyê wan û em eş û elema wan fêmkirin, em dê pîroziya vê erkê jî baştir bizanin.

1000 Ezîdî li Silopiya bi alikariya xelkê devere li malan hatine bi cih kirin, yênxemgînê di kampa dimînin. Weke gellek bajarên bakurê Kurdistanê li Silopiyê jî ji bo rêkûpêk kirina karên penaberên Êzîdî navend hene.

